

Curierul Misionar

„Cât de frumoase sunt picioarele celor ce binevestesc pace, celor ce binevestesc cele bune”.

Anul VIII.

București, 1928.

No. 5.

PROCES VERBAL.

Asupra celei de a treia adunări generale a Conferinței Muntenia, ținută în București dela 22—25 Martie, 1928.

A treia adunare anuală a Conferinței Muntenia a avut loc anul acesta în București dela 22—25 Martie, 1928. Ședințele s'au ținut în localul nostru din Str. Labirint 116.

Seria ședințelor Adunării Generale s'a deschis în ziua de 22 Martie, ora 9.30 a. m. cu cântare și rugăciune. Cele 80 de biserici au fost reprezentate prin peste 300 delegați.

Președintele Conferinței, I. Bauer a prezentat un raport statistic asupra situației și progresului lucrării în ultimii 5 ani. În anul 1927 numărul bisericilor a sporit la 80, iar în ce privește numărul membrilor a sporit cu 506; în total de finele anului 1927 numărul lor a fost de 2996.

Cassierul Conferinței a prezentat apoi raportul financiar din ultimii doi ani, care a fost discutat și primit cu unanimitate de voturi. S'a procedat la primirea în sânul conferinței a 10 comunități noi.

Pentru pregătirea și studierea lucrărilor, s'au ales cu unanimitate de voturi următoarele comitete: 1) de Hotăriri, 2) de Numiri, și 3) de Acreditări, potrivit organizației noastre bisericesti.

Comitetul de Hotăriri, a propus următoarele hotăriri, cari au fost discutate și primite cu unanimitate de voturi, de întreaga adunare, după cum urmează:

1) Având în vedere nemărginita iubire și purtare de grijă a lui Dumnezeu față de noi pentru că ne-a păzit în pace, sănătate și credință statornică până acum, și văzând noi puternica realizare a marilor Sale făgăduinși, prin aceia că Evanghelia progesează pretulindeni, hotărîm, ca în semn de recunoștință față de Dumnezeu, să-l aducem în această adunare închinarea și mulțumirea cuvenită și să ne consacram din nou pe altarul Său.

2) Exprimăm și de data aceasta mulțumirile noastre respectuoase Onor. Minister de Culte și Interne, precum și autorităților militare pentru că au binevoit, ca în conformitate cu Constituția țării noastre să ne asigure libera finere a acestei Conferințe.

Fr. Șt. Demetrescu, spune că în mod deosebit trebuie să mulțumim înaltele autorități, pentru că, deși în zile așa

grele, totuș, au binevoit ca să ne aprobe Conferința; de aceea suntem datori, ca tot în mod deosebit să ne rugăm lui Dumnezeu pentru înaltele Stăpâniri. Adunarea ridicându-se în picioare, Fr. P. Păunescu a făcut o rugăciune în acest sens.

3) Adunarea a exprimat călduroase condoleanțe fr. P. Păunescu, pentru pierderea ce a suferit anul trecut prin moartea iubitei sale soții și sora noastră, Eufrosina Păunescu.

4) Față de evenimentele ce se desfășoară astăzi, convingerea noastră e tot mai mare că lucrarea de evanghelizare se apropie de încheere și că noi ca Biserică a Domnului avem datoria să contribuim din toată inima și cu ajutorul Duhului Sfânt, la progresul acestei lucrări sfinte în Conferința noastră; de aceea hotărîm ca din nou să ne consacram pe altarul Său, și recomandăm:

a) Predicatorii, lucrătorii, presbiterii și slujbașii comunităților din Conferința Muntenia, să facă eforturi zelose și bine îndrumate spre a învăța în mod temeinic pe membrii comunităților noastre adevărurile fundamentale ale soliei Evangheliei.

b) Să se străduiască pentru păstrarea unui înalt grad de moralitate creștină în viața membrilor comunității, dându-se o deosebită atenție pentru educarea tineretului nostru în ceea ce privește raporturile reciproce, viața de curăție, modestia în îmbrăcăminte, evitarea scrierile cu caracter imoral și în genere a tuturor deprinderilor cari ar slăbi puterile minții, ale inimei și corpului.

5) Având în vedere rezultatele destul de dureroase pe cari le aduce întrebuinșarea băuturilor îmbătătoare, recomandăm călduros tuturor membrilor să se conformeze principiilor abstinencei totale dela băuturile îmbătătoare și astfel să fie un exemplu bun și pentru alții, neînlesnindu-le aceste băuturi spre întrebuinșare.

6) Având în vedere foloasele reale pe cari le poate aduce un studiu regulat al Bibliei, recomandăm tuturor predicatorilor, lucrătorilor și presbiterilor, să stimuleze pe toți membrii să studieze în mod regulat Biblia, precum și

cărțile și revistele noastre, procurându-și fiecare personal, aceste scrieri de un neprețuit bine pentru orice om.

Toate aceste hotărâri, după ce au fost discutate și explicate pe larg în fața adunării, au fost primite cu unanimitate de voturi.

Comitetul de Acreditări a propus următoarele persoane pentru lucrarea misionară în anul 1928.

Predicatori: Ștefan Demetrescu, Ioan Bauer, Alecu N. Darie, David Făurescu, Gh. Stănescu, Const. Florescu, Gr. Dașoveanu, Ioan Toma, Ilie Gheorghisor, D. Florea, Petre Păunescu, Viad Mocanu, W. Steinmeier.

Predicatori Ajutari: P. Olteanu, I. Stănescu, V. Tolan.

Lucrători Biblici: Teodor Coconcea, Chiriță Doagă, D. Paraschiv, State Ștefănescu, N. Arcaliefschi, Arsene Duică, C. Trașcă, Ioan Petrescu, Iordan Mihailof, Ioan Mazilu, Andrei Hedwig, Ilie Tachici.

Lucrători Biblici Ajutari: Șt. Ivăncică, M. Ganea, D. Ceaușu, Scarlat Popa, Maria Dragomirescu.

Diriginte Colportori: Ilie Tachici.

Comitetul de Numiri a propus ca slujbaș în Conferința Muntenia de Est:

Președinte: D. M. Făurescu.

Cassier-Secretar: . . . . .

Secretar de Departamente: Va fi ales de Comitetul Conferinței în consfătuire cu Uniunea.

Diriginte p. colportori, provizoriu: Ilie Tachici.

Comitet: D. Făurescu, Gh. Stănescu, Gr. Dașoveanu, Eduard Seefried și Gh. Dumitrescu-Râncezi.

Pentru Conferința Muntenia de Vest:

Președinte: Ioan Bauer.

Cassier-Secretar: Teodor Coconcea.

Secretar de Departamente: P. Păunescu (provizoriu).

Comitet: Ioan Bauer, Alecu N. Darie, Constantin Florescu, Ioan D. Moraru și Gh. Teodorescu.

Propunerile acestor două comitete au fost de asemenea primite de întreaga adunare.

Sâmbătă 24 Martie a fost o zi de o deosebită binecuvântare. S'au rosit calde cuvântări și s'au dat pilde potrivite din vieaja de toate zilele și neprețuite învățăminte din Sfânta Scriptură. Toți cei de față au fost îmbărbătați și reinsuflețiți în cele ale credinței. În Școala de Sabat au luat parte 793 membri și 178 vizitatori, iar darurile au fost de 11.378 lei.

După amiază a avut loc solemnitatea întăririi prin binecuvântare ca predicatori a următoarelor persoane: P. Păunescu, D. Florea, V. Mocanu și W. Steinmeier; iar Duminică d. a. a avut loc o frumoasă producție a tineretului cu coruri, recitări și dialoguri educative morale.

Prezența Duhului Sfânt a fost simțită la toate adunările acestei Conferințe anuale. Dea Domnul ca binecuvântările primite în aceste zile să rămână neșterse din mintea și inima fiecăruia, și să aducă pretutindeni roade de bogat seceriș pentru Împărăția lui Dumnezeu.

Președinte,

Ioan Bauer.

Secretar,

T. Coconcea.

Creștinismul și moda.

Moda se pare a fi zeul suprem mai în toate țările. Înainte vreme fiecare popor și națiune își avea moda și portul său, care se schimbă după timp și gust. Astăzi civilizația popoarelor a adus o modă internațională, deși unii sunt contra acestui port internațional, și zic că moda engleză se potrivește pentru englezi, cea franceză pentru francezi, cea germană pentru germani, etc. Creștinul ar trebui să zică: Moda creștină se potrivește pentru creștinii din toate țările. Încă din vechime creștinii au avut un port și o modă a lor. Ei în îmbrăcăminte nu se asemănau cu păgânii. Sfântul Petru îi învăță care să fie moda lor: „Podoaba voastră să nu fie podoaba de afară, care stă în împletirea părului, în purtarea de scule de aur, sau în îmbrăcarea hainelor, ci să fie omul ascuns al inimii, în curăția neperitoare a unui duh blând și liniștit, care este de mare preț înaintea lui Dumnezeu”. 1 Petru 3, 3-5. Așa se îmbrăcau femeile creștine și credincioase. În Evanghelia St. Luca cetim la cap. 10, 39, că Maria ședeă la picioarele Domnului Isus și ascultă cuvintele Lui. Nu ne putem inchipui că Maria să fi avut o rochie scurtă și să stea înaintea Domnului cu genuchii desveliiți și cu părul tuns. Inchipuiți-vă femeile cari au însoțit pe Isus la Golgota și cari stau lângă cruce sub picioarele Lui, cum

ar fi părut ele îmbrăcate după moda modernă? Creștinii adevărați cari doresc să fie la un loc cu cei mântuiți, n'ar trebui în nici un caz să se asemene în îmbrăcăminte cu cei care se închină zeiței modei din timpul din urmă. Cuvântul lui Dumnezeu ne oprește a ne îmbrăca necuviincios. 1 Petru 3, 3-5; 1 Tim. 2, 9. În Isaia 3, 16-24 nu vorbește oare Domnul la poporul Său? Să nu creadă tinerele fete că vor putea plăcea unui tânăr credincios și serios, cât timp ele se vor îmbrăca după prostia modei moderne. Bărbații serioși doresc femei cari știu să se îmbrace modest, purtând haine după o croală cuviincioasă. Adevăratele femei serioase și credincioase cari după cuvântul lui Dumnezeu trebuie să fie adevărate preotese în casă. Dr. Hoppler scrie unei tinere fete următoarele cuvinte: „Cu câțiva ani mai înainte numai cocotele purtau moda de azi, și aveau un anumit scop, ca să atragă atenția bărbaților și să deștepte în ei poftă pătimăse. Astăzi însă și fetele cinstite le-au imitat în îmbrăcăminte. Ele fac aceasta poate fără intenții rele, totuși are urmări rele. Ele nu-și dau seama că poate otrăvi gândurile curate ale multor tineri. Câtă influență rea are îmbrăcăminte necuviincioasă a femeilor tinere. Poate că se întreabă cineva, cum să ne îmbrăcăm ca să putem influența spre bine asupra

oamenilor? Apostolul Petru și Pavel ne îndeamnă: „Nu cu aur și cu haine scumpe”. Totuși, putem apărea scump îmbrăcate înaintea oamenilor și a lui Dumnezeu. O scriitoare creștină, E. G. W. scrie în „Testimonies of the church” Vol. I. p. 458: „Femeile creștine să nu apară în public îmbrăcate ca păpușile, ci să poarte totdeauna haine după o croală sănătoasă și cuviincioasă; să nu facă nici o schimbare în portul lor spre a se asemăna cu moda lumii, ci cu mult curaj și mândrie să poarte haine sănătoase croite cuviincios spre a se deosebi de lumea necredincioasă”.

Câte mame nu și-ar putea scăpa pe fiicele lor de multe nenorociri, dacă de timpuriu și-ar învăța fiicele cum să se îmbrace cuviincios. Părinții sunt răspunzători înaintea lui Dumnezeu de felul cum se îmbracă copiii lor. N'ar dori ori care mamă și oricare tată ca fiicele lor să se îmbrace cuviincios? De sigur că da. Atunci de ce nu se începe de timpuriu la salvarea fiicelor lor din primejdia care-i amenință. Părinților, învățați pe fiii și fiicele voastre de mici să aibă gust de a se îmbrăca cuviincios. Faceți acest lucru curând și nu zăboviți, căci prin aceasta veți salva pe fiii și fiicele voastre de primejdia ce amenință tineretul. Ps. 95. 7. 8.

Sighișoara

F. Reit.

SERVI FARA MERIT.

Fără îndoială sunt puține persoanele cari nu se recunosc, — desigur in diferite măsuri — vinovate și păcătoase înaintea lui Dumnezeu. Acest sentiment de vinovăție a îndemnat pe oamenii tuturor timpurilor și din toate religiunile să caute a se împăca față de privilegiile și mila unui Dumnezeu care a fost supărat. Pentru a obține iertarea divină, pentru a se împăca din nou cu Cerul, sistemele religioase și teoriile filozofice propun diferite mijloace cari ar fi prea multe pentru a fi enumerate aici; dar putem spune cu siguranță că singură descoperirea biblică este aceea care a învățat pe oameni să cunoască singura cale care îi duce la Dumnezeu, și „singurul nume care a fost dat oamenilor prin care putem să fim mântuiți”.

Studiind chestiunea mântuirii și condițiile pe cari trebuie să le îndeplinim pentru a obține viața veșnică, se întâlnesc două teorii sau două sisteme mai de seamă: aceea care pretinde că iertarea și mântuirea se poate obține prin mijlocirea faptelor, și aceea care învață că cineva este mântuit prin credință.

Primul din aceste sisteme este cel mai răspândit, este în mod general practicat de marea majoritate a oamenilor pentru că ea răspunde instinctelor firești ale inimii omenescii. În felul acesta se crede că cineva personal contribuie la mântuirea sa. De aceea, el își închipuie că nu are nevoie să se umilească și nici să implore iertarea divină pentru greșelile săvârșite. Nu aceasta este ce mănăiește mai mult inima omului, care din fire este atât de mândru? Din potrivă, făcând fapte bune, impunându-și lipsuri și penitențe, el gândește că-i va fi mai ușor să câștige merite de cari nu se va putea ca Dumnezeu să nu țină seamă; căci față de aceste eforturi și aceste merite Dumnezeu va uita repede greșelile și slăbiciunile lui, și că mântuirea îi va fi dată nu numai ca o recompensă ci chiar ca o plată ce i se cuvine de drept. Mai mult decât atât, făcând el însuși ceva pentru mântuirea sa, punându-se pe sine, omul crede că are dreptul să se mândrească.

Cetitorul Bibliei, care cercetează învățăturile apostolice, nu va întârzi să lepede această cale spre a porni cu siguranță și veselie pe cea de a doua:

aceea a mântuirii prin credință; aceasta singură fiind adevărată. Singura care procură sufletului intristat pacea și asigurarea iertării lui, singura care ar putea fi în armonie cu planul iubiiri pe care Dumnezeu l-a stabilit dela întemeierea lumii.

Nu va fi în zadar să reamintim aici motivele de căpetenie pentru care este cu neputință omului să se mântuească prin meritele faptelor săvârșite de el:

1. Inima omului „este mai înșelătoare decât toate lucrurile și de neîndreptat de rea”. (Ier. 17, 9, (trd. Sinodală fr.) „Din inimă ies gânduri rele, omoruri, adulter, desfrânare, furturi, mărturii mincinoase, defăimări”. (Mat. 15, 19.) Or, atâta timp cât inima nu este schimbată, omul este neputincios să aducă alte roade decât acelea ale cărnii. Și numai Dumnezeu este singurul care poate să schimbe inima (Ezec. 1, 19) aceluia care vrea lucrul acesta.

2. După cum negrul din Etiopia nu poate să-și schimbe pielea, și nici un pardos petele lui, tot astfel și omul este neputincios ca prin el însuși să facă fapte bune, și aceasta din pricină că el nu a învățat să facă decât răul. (Ier. 13, 23).

3. Orice efortare pe care omul ar face-o prin sine însuși spre a-și micșora, a uita sau îndepărta păcatele sale din trecut, nu va ajunge la nici un rezultat. Chiar dacă te-ai spăla cu silitră, chiar dacă ai da cu multă sodă, nelegiuirea ta tot ar rămâne scrisă înaintea Mea, zice Domnul Dumnezeu”. (Ier. 2, 22.)

4. Niciodată nu trebuie să uităm că înțelepciunea, sfințenia, cinstea, cu alte cuvinte faptele noastre cele bune, nu folosesc la nimic lui Dumnezeu, El nu trage un avantaj din ele”. Poate un om să aducă vreun folos lui Dumnezeu? Nu; ci înțeleptul nu-și folosește decât lui. Dacă ești fără prihană, are Cel Atotputernic vreun folos? Și dacă trăiești fără vină, ce va câștiga El? (Iov. 22, 2).

5. Cele mai bune din faptele noastre sunt pătate de nedesăvârșire, egoism, mândrie, vanitate, interes personal, etc. și Dumnezeu care judecă nu numai după exterior, ci după mobilele și sentimentele cari ne mână, socotește cele mai bune fapte ale noastre că „sunt ca o haină mănjită”. (Isa. 64, 5.) Când Dum-

nezeu cercetează faptele noastre, el aruncă nemilos, ca fiind fără de preț, tot ceea ce nu are ca punct de plecare credința, iar ca mobil iubirea.

6. Cum ar putea omul să se bizuie pe faptele pe cari ar putea să le facă, ca și de ascultarea sa față de voința lui Dumnezeu, din moment ce ideea de a împlini această voință și puterea de a o realiza ne vine dela El? „Doamne, Tu ne dai pace, căci tot ce facem noi, Tu împlinești pentru noi”. [Isa. 26, 12.] „Căci Dumnezeu este acela care lucrează în voi, și vă dă, după plăcerea Lui, și voința și înfăptuirea”. [Fil. 2, 1.]

7. „Nimeni nu va fi îndreptățit înaintea lui Dumnezeu prin lege”, pentru că legea evidențiind păcatul dovedește în același timp că nimeni nu este în stare să o păzească deplin. Astfel, „Toți cei ce se bizuiesc pe faptele legii, sunt sub blestem; pentru că este scris: „Blestemat este oricine nu stăruiește în toate lucrurile scrise în cartea legii, ca să le facă”. (Gal. 3, 10, 11.)

8. Mântuirea fiind un rezultat al harului, un dar de bună voie al lui Dumnezeu, tot ceea ce ar putea să ia omul pentru a se mândri pe sine trebuie să fie îndepărtat. „Căci prin har ați fost mântuiți, prin credință. Și aceasta nu vine dela voi; ci este darul lui Dumnezeu. Nu prin fapte, ca să nu se laude nimeni”. (Ef. 2, 7, 8; Rom. 3, 27; Rom. 4, 2—5.)

9. Dacă ar fi cu puțință ca să se mântuească prin fapte, mântuirea, fiind mai ușor de primit, nu ar mai fi obiectul unui har, nici un dar de bună voie din partea lui Dumnezeu. „Și dacă este prin har, atunci nu mai este prin fapte; altminterea, harul n'ar mai fi har”. (Rom. 11, 6).

10. Dar chiar dacă vom ascultă în totul de voința lui Dumnezeu, dacă vom face „tot ceea ce este poruncit”, totuși nu vom împlini decât ceea ce este strict datoriată noastră, și chiar în cazul acesta, — care nu se prezintă nici odată — noi vom fi „servi fără merit”. [Luca 17, 10 trd. Westphal]. Cu alte cuvinte, tot ceea ce putem face bine, trebuie să facem; nu avem deci nici un drept să le scoatem în evidență pentru a pretinde o recompensă. În loc să poată să-și adune o comoară de merite, omul este

debitorul unei imense datorii, Dumnezeu rămânând întotdeauna creditorul său. „Este cu neputință să întrecem, sau chiar să ajungem obligațiile prescrise: prin urmare, nimic care să treacă peste măsura cuvenită. Ținta este la infinit, fiind desăvârșirea divină, care nu se poate realiza decât printr-o iubire infinită ca aceea a lui Dumnezeu”. (H. Monnier, *La Mission historique de Jesus*, pp. pp. 135—136.)

Dacă acel care se achită cu credincioșie de datoriile sale față de Dumnezeu nu are drept la nici o recompensă, cât de condamnabili și fără de folos sunt prin urmare acei cari nu fac decât o parte din ceea ce le este poruncit. „Dar, astfel este situația noastră a tuturor; nu numai că nu putem să oferim nimic lui Dumnezeu și care ar fi ceva pe deasupra datoriei și care ar fi bine-plăcut Lui, nu numai că nu putem isbui să facem tot ceea ce ne este poruncit”, dar în fiecare zi noi rămânem în urmă dela „slujba duhovnicească” la care suntem îndemnați de apostolul Pavel [Rom. 12 1]; în felul acesta, departe de a putea să ne atribuim vreun oarecare grad de merit, noi nu putem decât să cerem asupra-ne, în fiecare zi, iertarea plină de milă a Tatălui nostru, în numele iubirii Fiului Său Isus Hristos”. (Gausson, *Leçons sur Saint Luc*.)

„Sunt unii, cari zic că servesc lui Dumnezeu, dar cari se rează numai pe silințele lor de a ține Legea divină, de a-și forma un caracter drept și de a-și asigura mântuirea. Inimile lor nu sunt mișcate de sentimentul adânc al iubirii lui Hristos, ci ei caută să-și facă datoriile de creștini, pentru că Dumnezeu le-ar cere aceasta, pentru ca ei să poată intra în ceruri. O așa religie nu are nici o valoare. Dacă însă Hristos locuiește în inima omului, atunci sufletul lui va ajunge atât de plin de iubirea Domnului și de bucuria împărtășirii cu El, încât se va lipsi de tot de Dănsul; și privindu-L tot pe El, eul și egoismul dispar atunci complet. Iubirea pentru Hristos devine atunci motorul acțiunilor omenești. Cei cari au ajuns să se simtă constrânși și mânați de iubirea lui Dumnezeu, nu mai întreabă, dacă trebuie sau nu trebuie, dacă face sau nu face să ținem poruncile lui Dumnezeu; unii ca aceștia nu se mai mulțumesc numai cu o treaptă inferioară, ci ținta lor este, la desăvârșirea cea în totul con-

formă voinței Mântuitorului nostru. Mânați de o dorință serioasă, ei jertfesc bucuros totul, dovedind astfel un interes corespondent mării, după care aleargă. A fi cineva numai cu numele de credința lui Hristos, fără să aibă inima sa plină de iubirea lui Hristos, o așa credință nu este decât vorbe goale, forme reci, și apoi un jug greu și nesuferit”. (Calea către Hristos, p. 54.)

„Mântuirea noi nu o câștigăm prin ascultarea noastră; mântuirea este darul lui Dumnezeu, de primit numai prin credință. Dar ascultarea de Dumnezeu și ținerea poruncilor Lui este rodul credinței... Dacă noi rămânem în Hristos, și dacă iubirea lui Dumnezeu este în noi, atunci simțimintele, cugetele și faptele noastre vor fi toate în armonie cu voința lui Dumnezeu, cea arătată în poruncile sfintei Sale legi”.

„Când iubirea este sădită ca principiu divin în inima omului, și acesta este astfel innoit după chipul Celui, care l-a creat pe el; atunci este împlinită făgăduința noului legământ, care zice: „Eu voi pune legile Mele în inima lor și le voi scrie în cugetele lor”. (Ebr. 10, 16). Iar, dacă Legea este scrisă în inimă, nu va influența ea și va modela viața? Supunerea serviciul în ascultare de Legea lui Dumnezeu, din iubire: aceasta este dovada adevăratului creștinism. Deaceia zice Scriptura: „Aceasta este iubirea de Dumnezeu, să ținem poruncile Lui”. „Acela, care zice, eu cunosc pe Dumnezeu, iar poruncile Lui nu le ține, acela este un mincinos, și adevărul nu este în el”. [1 Ioan 4, 3; 2, 4]. Departe de a ne scuti de supunere și ascultarea de poruncile lui Dumnezeu, credința, tocmai, și numai credința, este, care ne face parte de harul lui Hristos și ne dă putere, să ținem poruncile în deplină ascultare”. (Ibid. pp. 76—78.)

Spre încheiere să facem un mic rezumat. Dacă este pe deplin stabilit că suntem îndreptățiți numai prin credință, tot atât de adevărat este că numai aceea credință mântuiește, care deasemenea produce în mod natural faptele plăcute lui Dumnezeu. Dacă nu suntem mântuiți prin fapte, nu trebuie să uităm că suntem mântuiți pentru a produce fapte bune. [Ef. 2, 10.]

R. A.

„Un caracter format după asemănarea divină, este singura comoară ce ne este cu putință să ducem din lumea aceasta în cea viitoare”. „Pildele Domnului”, p. 340. ed. fr.

Ce ne învață plantele?

(Pentru clasa copiilor.)

Profesorul: Ce-a spus Isus despre flori?

Clasa: „Uitați-vă cu băgare de seamă la crinii câmpului cum cresc; nu se ostenesc nici nu torc. Și zic vouă că nici Solomon în toată mărirea lui nu se îmbracă ca unul dintre aceștia”. Mat. 6, 28.

Profesorul: Poartă Dumnezeu de grijă copiilor Săi, tot ca și de flori?

Clasa: „Și dacă Dumnezeu îmbracă astfel a câmpului iarbă care este astăzi, și mâine se aruncă în cuptor, oare nu cu mult mai vărtos pe voi, puștin credincioșilor?” Vers. 30.

Profesorul: Ce făgăduință, cu privire la crini, este raportată în profetul Osea?

Clasa: „Ca crinul el va înflori”. Osea 14, 5.

Profesorul: Cu ce fel de floare este comparat Isus în Biblie?

Clasa: „Roza Șaronului, Crinul văilor sunt eu”. Cânt. Cânt. 2, 1.

Profesorul: Până la ce grad poate fi asemănată viața cu o floare?

Clasa: „Orice trup este ca o iarbă, și orice mărire a lui ca o floare a ierbei; s'a uscat iarba a căzut și floarea”. „Pentru că răsări soarele împreună cu arși și „uscă iarba și floarea ei căzu, și podoaba feței ei peri”. „Floarea lor se va ridică ca pulberea”. 1 Petru 1, 24; Iac. 1, 11; Isaia 5, 24.

Profesorul: Suntem datori să slujim Creatorului, care ne dă toate aceste lucruri mărețe?

Clasa: „Iubește pe Domnul Dumnezeu tău, din toată inima ta, din tot sufletul tău și din tot cugetul tău”.

„Iubirea pentru aproapele nu săvârșește rău”. Mat. 22, 37; Rom. 13, 10.

Trd. A. Văcăreanu.

„Timpul nostru aparține lui Dumnezeu. Fiecare din clipele noastre aparțin Lui și asupra noastră stă obligația solemnă de le folosi cât mai mult pentru mărirea Lui. Nu există nici un alt talent de care vom fi trași la răspundere cu mai multă rigurozitate decât acela al timpului nostru. Valoarea timpului este incalculabilă. Hristos socotește de preț fiecare clipă, și noi trebuie să le apreciem tot în felul acesta. Viața este prea scurtă pentru a ne permite să o risipim. Nu avem decât puține zile de har când să ne pregătim în vederea veșniciei”. „Pildele Domnului”, p. 350 ed. fr.

Pe muntele Golgotha.

I

Cu fața galbenă și suptă și incovoiat de greutate,
Isus — pe muntele Golgotha — se urcă
incet cu crucea în spate,
Privind în urmă înc-odată cetatea plină
de păcate . . . .
Naintea Lui răsare'n aer, sub străveziul
bolții cort,
Pleșuvul pisc, mâncat de vremuri, ce pare
țeasta unui mort . . . .
Și în umbră doarme Ghetsemani, subt
chiparoase și smochine,
— Grădina tristă și uitată pe valea mul-
telor suspine —
Unde Isus visă adesea și-unde venise
intr'adins
Să-Și'nalțe gândul către Domnul în noap-
tea rece când L-au prins
Pe când în zare, Betleemul în alba fla-
cără de vise,
Se desemnează pe coline ca niște umbre
neprecise,
Iar mai departe — ca o pată — în lică-
rirea argintie,
De-abiă se vede Marea Moartă dintr'a
nisipului pustie . . .

II

Dar Crist pășind pe aspra stâncă își duce
trupul către moarte,
Pe când picioarele sdrelite în van se'n-
cearcă să-L mai poarte . . .
Mântuitorul șovăiește, căzând cu pal-
mele'n țărână,
Genuchii-I sângereți de pietre, iar crucea-I
lunecă din mână . . .
Dar El se scoală și pornește privind cu
ochii'n depărtare . . .
Și'n urma Lui, fără de număr, mulțimea
fierbe ca o mare,
Și mii de ochi, țintiti spre dânsul, stic-
lesc de ură'nverșunată,
Pe când din glasuri isbucnește potop de
ură nesecată.
. . . Iar pașuri grele bat pământul și ră-
păesc ca nori de ploaie,
Și nori de mâini se-agită'n aer, și mii
de corpuri se'ncovoie,
Și-atâtea umbre se tot mișcă pe coasta
muntelor greoaie,
Atâtea capete hidoase, și atâtea brațe
de oțel,
Încât îți pare că Infernul se ține droaie
după El

Și pe când oastea blestemată se mișcă
veșnic și se-agită,
Ca niște valuri răsvrătite ce tot se'n-
cearcă să-L inghită,
Cristos pășește, dus pe gânduri, cu frun-
tea'n sus — însângerată,—
Pe când privirea-I se-adâncește pe'ntinsă
boltă nepătată,
Și'n ochii Lui e atât mister,
Și-atâta sfântă bucurie când și-i înalță
câtre cer!
Și tot mai mult și-afundă ochii, în apa
cerului tăcută
Precum se-afundă două stele în marea
albastră fără cută!
Și cum se uită . . . și se pierde, în lunca
magicelor vise,
Îi es în cale Heruvimii — cu albe aripe
deschise —
Îi inconjoară, și-L mângăie, și-I cântă
cântece de slavă . . .
Și vocea lor plutește'n aer, atât de sfântă
suavă,
Și-atât de mult în legănare, îi fură cân-
tecul și-L duce,
Încât își uită de mulțime, și de Golgo-
tha, și de cruce
Și nici de sine nu mai știe
De când plutește peste fire cu-a Heru-
vimilor magie . . .
Și tot mai tainic, și mai dulce se-aude
al ingerilor cor,
Și aripi albe, tot mai multe, îi saltă
umerii ușor,
Și chiar El însuș prinde aripi, și începe
acuma să plutească
Să se inalte și să sboare cu alba ceată
ingerească . . .
Și cu cât merge spre Golgotha, pe când
se suie tot mai sus
Se face tot mai luminoasă figura blân-
dului Îsus!

III

. . . Iar când pe cruce-L țintuiră, și-L
ocoriră, și-L scuipară,
Și când îi deteră să soarbă otravă neagră
și amară,—
Pe când Cristos spunea în șoapte cu-
vinte calde de iertare,
Sbură cu sufletul, departe, în infinitul
fără zare,
Plutind cu gândul peste spațiu și peste
veacuri viitoare —
Și-atunci văzû cum dintr'odată, în stră-
lucirea orbitoare,

Țășnește-o flacără de sânge și mistuiește
vechia lume,
Precum inghite o vâltoare vârtejul pul-
berii de spume . . . .
. . . Și'n sborul său spre nesfârșire pe-
rise forma lui de tină
Și rămăsese numai soare și numai pară
de lumină!

IV

Și pe când El plutește'ntr'una prin raiul
lunilor de taină,
Pământu'ncepe să se imbrace în intu-
nerec, ca'ntr'o haină,
Căci toate vânturile suflă să stingă fla-
cără din soare,
Iar globul zilei sângerează, apoi se'ntu-
necă și moare . . .
Și'n urma lui — peste'ntunerice — Infer-
nul gura și-a deschis,
Și'n ploaia trăsnetelor oarbe se surpă
stâncile'n abis, —
Iar cerul urlă de mânie, pământul tre-
mură și crapă,
Pe când zigzaguri de lumină adeseaori
din ceruri scapă,
În noaptea adâncă ce se lasă — peste
pământ și peste apă!
Și'n roșiatica lumină ce peste beznă se
restrânge
Ierusalimul pare'n vală o pată roșie de
sânge!
Și atunci sub fulgere și trăsnet și subt
potopu adus de vânt
Încremenind fără cuvânt,
Cu mâinile încruciate, mulțimea cade
la pământ!

Donar Munteanu

din „Adevărul literar”, 1925.

„Curierul Misionar”

Foate lunară.

Director: ȘT. DEMETRESCU

Edit. și Red. resp.: D. FLOREA

Prețul unui număr Lei 12.- Abon. pe un an Lei 112.

Red. și Admin. Str. Labirint 116.

Gazeta Slujbașilor

Scoala de Sabat.

VEȘTI MISIONARE.

Sabatul dela 12 Mai, 1928.

Copt pentru seceriș.

Obiceiurile cele vechi ale locuitorilor din Coreea s'au schimbat, îndepărtând superstițiile din trecut. Ca și în zilele Mântuitorului, acești oameni sunt ca o turmă fără păstor. Dându-și seama că toată temelia pe care au clădit a fost numai pe nisip, ei simt nevoia de ceva stabil și tare pe care să înceapă a clădi de acum înainte.

O astfel de situație ne stă în față. Dar dacă pe deoparte este înspăimântătoare, pe de alta este plină de speranță. De sigur că secerișul este copț, însă nu este mai puțin adevărat că lucrătorii sunt pușini. Ne găsim în fața unei probleme dificile, problema de a strânge secerișul cu lucrători pușini și cari luptă cu atâtea nevoi.

Sabatul dela 19 Mai, 1928.

Creștinii victorioși.

Închipuiți-vă un om gârbovit și ai cărui nervi sunt atât de slăbiți încât membrele îi tremură încontinuu, și în felul acesta vă veți face o idee despre Kim Do Yung, unul dintre cei mai bătrâni membri ai comunității noastre Kang Nung, de pe coasta de răsărit a Coreii. Dar cu toate greutățile pe cari trebuie să le înfrunte, totuși, în ciuda lor el zâmbește mereu.

Când l-am vizitat, el, împreună cu copiii lui deasemenea diformi, lucră la facerea de lampioane de hârtie și portofolii de pânză, pe cari soția și mama,

le vindea în satele învecinate. Vorbind cu ei, norii se risipiau din acea cameră căci fețele lucrătorilor începeau să strălucească, părând a fi prins și a fi reflectat orice rază de soare ce pătrunde prin crăpăturile ușii.

Cu toate că nu pot să se ducă la școala de Sabat așa ușor, totuși ei sunt printre primii în ce privește activitatea din comunitate. Vizitatorii cari vin să cumpere câte ceva lucruri din mica lui prăvălioară, sunt totdeauna adânc impresionaji prin cuvintele pline de căldură și fața strălucitoare a acestui bărbat.

Vieța lui mărturisește zilnic faptul că Evanghelia este puterea lui Dumnezeu spre mântuire. El este un câștigător de suflete în lupta dusă sub asprimea atâtor greutăți. Lumea își are eroii și bărbații ei de seamă, însă pușini sunt aceia cari au sdorbit sub picioarele lor pe uriașul desnădejdiei, ca acest umil frate din Coreea.

Sabatul dela 26 Mai, 1928.

Un cuvânt din partea președintelui Conferinței chineze de apus.

Mai înainte, pe când eram un discipol al lui Confucius, mă împotriveam cu toată aprinderea față de învățătura creștină. Acum douăzeci de ani, câțiva frați din biserică satului nostru au început să țină Sabatul. Auzind de aceasta, misionarii și câțiva din conducătorii lor din Coreea au venit la noi. Aflând de discuțiile vii ce au loc între

ei, m'am dus să ascult și eu ce se vorbește. Am ascultat amândouă părțile în timpul discuției, și cu toate că eram împotriva creștinismului, am văzut că păzirea Sabatului de ziua șaptea eră lucrul cel drept.

Profitând de faptul că amândouă părțile tăcuseră pentru câteva clipe, spusei: „Deși nu am aceeași credință, îmi dați voie să spun câteva cuvinte?” Cu toții au răspuns: „Da, desigur, e chiar bine”. Atunci am spus: „Acei cari păzesc Sabatul dovedesc din Biblie că ziua șaptea este Sabatul, însă ceilalți, nu se silesc să-și dovedească părerile din Biblie. Eu cred că păzirea Sabatului de ziua șaptea este lucrul cel drept”. De atunci Domnul s'a apropiat de mine prin Spiritul Său Sfânt și m'a condus în tot adevărul.

Sabatul dela 2 Iunie, 1928.

Creșterea în har.

Predicatorul G. W. Lee scrie: Acum câțva timp un frate laic mi-a spus că păzirea Sabatului i se păruse o povară, însă acum îi este o desfătare. Motivul acestei schimbări e că el a aflat că lucrurile neprihănirii nu sunt mijloace de a deveni drept, ci că ele nu sunt altceva decât fructele unei vieți unită cu Hristos prin credință. Mă bucur, știind că Coreani cresc în har; fiindcă știu că acela care a învățat să rămână statornic în Hristos și îl lasă pe El să aducă roade în viața sa, este sigur că crește, și dacă seade cât mai lângă Domnul, crește spre desăvârșire.

Misiunea Internă.

Programul adunării misionare din luna Aprilie 1928.

Subiect: PRIMĂVARA.

1. Deschidere cu cântare și rugăciune.
2. Raportul secretarului.
3. Dare de seamă asupra felului în care a decurs „Săptămâna Mare”.

4. Muzică sau cântare specială.

5. Cuvântare: Primăvara.

6. Impărțirea lucrului misionar, pentru luna Mai.

6. Încheiere cu cântare și rugăciune.

PRIMĂVARA.

Razele maestoase ale soarelui, se revarsă în abundență peste viețuitoare. Pe unde ajung aduc viață. Ce bucurie de nedescris! Natura începe să învieze.

Dispare liniștea monotonă a iernii, și în locul ei apare veselia, bucuria primăverii cea îmbrățișată de toți. Aceasta îmi reamintește de marea bucurie și veselie pe care au avut-o ucenicii, când au văzut pe Domnul Hristos, după înviere. Ioan 20, 2.

Cel care ordonă soarelui să-și trimită razele binefăcătoare pe pământ, se bucură când vede că toate viețuitoarele așteaptă cu nerăbdare aceste raze binefăcătoare corpului, dar se intristează când vede că oamenii, nu vor să primească razele vindecătoare de păcat ale Soarelui Dreptății — Isus Hristos. Ce durere! Razele Soarelui Dreptății vindecă sufletul și omoară păcatul din inimă; dar sunt disprețuite de oameni; nu vor să le primească, nu le trebuie. Aceasta e în dauna lor. Vedem în ziare, cum mulți, cari au încercat anumite mijloace vindecătoare, fiind foarte mulțumiți de ele le recomandă și altora, mulțumind totodată inventatorului. Așa are trebui să încerce oamenii, să guste din darul ceresc, să vadă cât este de bun. Biblia îi invită la o astfel de gustare. Ea zice: „Gustați și vedeți cât de bun este Domnul, fericit bărbatul, ce se crede în El”. Ps. 34, 9.

Azi oamenii aleargă după bunuri, dar de multe ori bunurile acestea se prefac în amar. Bunurile pe cari le dă Dumnezeu nu sunt ca ale oamenilor. Ele sunt veșnice; omul nu le poate da. Cuvântul lui Dumnezeu mai zice: „Căci soare și scut este Domnul Dumnezeu; har și mărire dă Domnul: Nu va opri nici un bun dela ceice umblă în neprihănire. Domnul Dumnezeu ostirilor, fericit este bărbatul ce se crede în Tine”.

Recomandarea și gustarea.

Dar cine să recomande aceste bunuri? Cei cari au gustat. Noi cei cari am gustat darul ceresc, trebuie să-l recomandăm, să stăruim, să facem atent

pe oricine că e în interesul lui a gustă, e salvarea lui. Să expunem iubirea cea mare a Domnului, încât să fie încântat oricine, recunoscând că, da — mare a fost jertfa de pe Golgota — neavând margini. Nu se poate cumpără. Așa trebuie să facă copiii lui Dumnezeu. Așa trebuie să facă cei cari au fost chemați dela „Intunec la lumina cea minunată a Evangheliei”. 1 Pet. 2, 9—10. Da! Noi am gustat, să invităm cordial și pe alții să guste. Imi reamintesc de o istorioară cetită într-o carte. Sună astfel: „Doi oamenii întreabă pe vecinul lor, care era credincios, cum poate el dovedi că Dumnezeu e bun, milos, iertător, etc. Atunci credinciosul le pune următoarea întrebare: „De unde știți voi când mâncați cafeaua dimineața, că soțiile voastre au pus zahăr în cafea?” Ei răspund: „Cum să nu știm, doar gustăm și vedem imediat dacă e dulce sau nu”. Credinciosul le răspunde din nou: „Așa și eu, iubiți prieteni, am simțit că iubirea lui Dumnezeu, e lângă mine, am simțit că păcatele mi le-a iertat; am mai simțit și constatat că Dumnezeu voiește să-mi fie părinte, iar că eu sunt copil al Lui, și am gustat însfârșit din darul ceresc — Sfânta Scriptură — cartea care vorbește”. Cei doi au rămas foarte mișcați la acest răspuns sincer și adevărat.

Iubiți frați, Diriginți ai Cerculilor Misionare și toți membrii ai Comunității: Ce să ne îndemne să facem lucru misionar, să vorbim despre Domnul, să-L facem lumii cunoscut? Iubirea lui Hristos! Ce zice Spiritul Profetic? „Când vizitați pe prietenii și vecinii voștri, documentați-le în interesul lor spiritual și temporal. Vorbiți cu ei despre Hristos, ca de un Mântuitor ce iartă păcatele. Invitați pe vecinii voștri, cetiți cu ei prețioasa Biblie și alte cărți, cari clarifică adevărul, invitați-i să se unească cu voi în cântări și rugăciuni. În aceste adunări mici, Hristos voește să fie pre-

zent, cum El a făgăduit, și inimele vor fi mișcate de harul Său. „Pildele lui Hristos, ed. germ., pag. 156.

Domnul a zis lui Pavel: „Tu scoală-te și stai în picioare; căci M'am arătat ție ca să te pun slujitor și martor atât al lucrurilor pe cari le-ai văzut, cât și al lucrurilor, pe cari Mă vei vedea făcându-le”. Cetiți Fapt. 26, 16—18. Toți trebuie să fim martori și slujitori ai lui Hristos.

Rog pe bunul Dumnezeu să ne dea spiritul Sfânt, indemnându-ne la o mai zeloasă lucrare, pentru câștigarea sufletelor pierdute.

Laudă lui Dumnezeu. Amin!

C. Tolici.

NOTĂ. — Diriginții lucrării misionare sunt rugați să controleze situația în care se află campania noastră din săptămâna de colportaj. Nici o datorie să nu rămână asupra comunității. „Nu datorați nimănui nimic, decât numai a vă iubi unii pe alții”. Câmpurile misionare așteaptă să vadă credinșia servilor lui Dumnezeu de pretutindeni. Programul de astăzi să tindă la a invita tot mai mult pe membrii comunității să ia parte la una din marurile de activitate creștinească pentru care Domnul îi cheamă.

Fac cunoscut iubiților noștri frați, membri ai comunităților și împreună lucrători în via Domnului, că de aci înainte, eu fiind chemat la altă parte a lucrării în țară, fratele P. Păunescu a fost însărcinat și cu conducerea lucrării nobile a celor trei ramuri: Misiunea Internă. Școala de Sabat, și Misionarii Voluntari. Mulțumesc tuturor celor cari până acum, împreună cu mine, au contribuit la dezvoltarea acestei lucrări, și le doresc, împreună cu fratele P. Păunescu, ca și de aci înainte să aibă în vedere aceleași lucruri, până când Domnul va veni să dea fiecăruia cununa de amarant a mării, răsplătă a luptei celei bune cu care s'au luptat.

D. Florea

Misionarii Voluntari.

Programul adunării „C. M. V.” din luna Mai 1928.

A DOUA SĂPTĂMÂNĂ

Subiect: „VIITORUL ÎN FAȚA TINERETULUI ADVENTIST.”

1. Deschidere cu cântare și rugăciune.
2. Raportul secretarului.

3. Scurtă repeliție din Straja Dimineții.
4. Muzică sau cântare specială.
5. Cuvântare: „Viitorul în fața tinerețului adventist”.

6. Experiențe și repartizarea lucrului.
7. Încheiere cu cântare și rugăciune.

NOTĂ. — Programul de astăzi are de scop să facă și mai mult pe tinerii Comunității noastre să înțeleagă frumosul viitor pe care-l pot avea, când lucrează împreună cu Domnul Isus Hristos. Chiar dacă împrejurările nu par a su-

ride generației viitoare în ce privește o mai nobilă viață sufletească în general, totuși, prezintă ocazii minunate de lucru. Lucrul ce se poate face împreună cu Hristos este cel de salvare a unei omeniri ce se pierde pe căi rătăcite. Hristos va face lucruri mari pe pământ, astfel că oricare colaborator al Lui va fi părtaș la lucrări mari. E vremea lucrurilor mari.

1. *Deschidere cu cântare.*
2. *Se va cefi în cor de toată adunarea tineretului: 1 Tim. 4, 12—16.*
3. *Rugăciune.*
4. *Cetrea raportului.*
5. *Scurtă revvedere a celor cetle în Biblie luna aceasta după planul de cetrea Bibliei.*

6. *Cuvântare: „Timotei“.*
  7. *Muzică sau cântare specială.*
  8. *Impărțirea lucrului.*
  9. *Inchidere cu cântare și rugăciune.*
- NOTĂ. — E vremea în care caracterul lui Timotei trebuie să stăpânească și mai mult pe tinerii noștri. Stăruință în cercetarea Scripturii, viață de rugăciune, ferirea de rele, stăruința de a fi o bună pildă pentru credincioși și toate frumoasele însușiri ale lui Timotei, trebuie să fie astăzi scoase mai mult în evidență și trăite de ei.

Tineretul și ispitele.

„Iar de dorințele tinereții fugi și aleargă să dobândești îndreptățire, credință, iubire, pace cu cei cari chiamă din inimă curată numele Domnului“.

2 Tim. 2, 22.

În vălmășagul lumii pierdute, în vârtejul furios al patimilor, luxului și desfrâului ce au lovit cu putere omenirea zilelor noastre, nu este exclusă rătăcirea și pierderea copiilor lui Dumnezeu.

Ei sunt luați pe nesimțite de șivoiul acesta înșelător și ispititor atât de ușor, până când frumoasele făgăduințe ale blândului Isus trec în umbra celui rău, așa încât figura blândă și plină de milă a lui Hristos nu se mai poate vedea cu ochii credinței; de aci totul pare o poveste.

Ajuns în această tristă stare, omul păcătos, pentru el, subiectul ce-l preocupă, este lumea cu văltoarea ei noroasă și urită de Dumnezeu.

Dar să fim atenți! În această situație nu poate să ajungă decât acela ce-a părăsit rugăciunea și învățătura Sfintei Scripturi. Diavolul e bătrân și viclean, mai viclean decât în timpurile de demult și el întrebuițează toată dibăcia sa, pentru coruperea omului; totuși el n'a ajuns să înfrângă succesul credinciosului ce cu putere respectă zisele sfinte, nici să smulgă credința și faptele celui ce se roagă neincetat Domnului pentru ajutor.

„La rugăciunea celui nemângâiat El s'a plecat și cererea lor n'a nesocotit-o“. Ps. 108, 18.

La rugăciunile noastre cerul răspunde neîntârziat, dar bagă de seamă omule! nu cumva te oferi singur, de bună voie în brațul vrăjmașului viclean?

Tineretul, cununa bisericii lui Hristos e ținta lui Satan. Rătăcirea lui, el o do-

rește, și își ajunge adesea scopul când tineretul — mai ales tinerile — cade pradă gândurilor deșerte, când din lipsă de ocupație își făurește idealuri greu de împlinit.

Aceasta-i opera lui, și el profită de lipsa de ocupație a credincioșilor și mai ales a tinerelor noastre.

Femeii îi sunt date toate posibilitățile de-ași face ocupație. Ea este binecuvântată de Dumnezeu cu talente și mâinile ei pot face lucruri minunate. Prov. 31. 10—31.

Din mâna ei iese frumosul și tot ea poate face paradisul din casa ei.

Mănuirea acului a dat deasemenea rezultatele cele mai frumoase zilelor noastre, și dacă a avut sau are cineva posibilitatea să-și însușească ceva din muzică sau pictură e tot ce poate să te înalțe către ceruri cu mintea, cugetul, și sufletul.

A intonă frumoase melodii spre a mări pe Dumnezeu, sau a imita natura cu penelul, te face să trăiești în alte sfere, departe de răutatea unei lumi pierdute și la adăpost de ispitirea lui Satan.

Dar, nu numai atât. Micuța-ți căsuță, cuibul ce Dumnezeu ți l-a dăruit ca adăpost pe acest pământ, îți face destulă ocupație cu îngrijirea și ordinea în care vrei s'o ții.

Nu fii tristă că nu posezi palate cu camere spațioase, căci adesea în palate sunt mai multe lacrimi ca'n bordei. Simțul se poate vedea și în măruntă-ți locuință, în colțișorul cel mai retras al

camerei, acolo unde modestu-ți pătuț îți oferă odihnă.

Cele câteva cărți ce-ți formează biblioteca, frumos aranjate, e destul să vorbească celui ce ți-a trecut pragul că ești sau nu, o fată curată, credincioasă, modestă și că știi cum să-ți răscumperi timpul liber.

Nu uita că celitul reținoeste sufletul! Nu părăsi cetrea Sfintelor Scripturi și a altor cărți ce fi-ar putea servi la formarea caracterului tău.

Caută ca'n tot ce faci să simți mulțumirea sufletească că ai făcut în mod sincer, credincios, fără fățarie sau din porniri urite.

„Fericirea nu este datoră, dar este rezultatul datoriei împlinite“, zice Navile.

Fii o copilă ascultătoare părinților tăi, ca să le poți face bucuria bătrânețelor lor și fii o adevărată mamă, fraților și surorilor tale mai mici.

Respectând în întregime aceste câteva îndemnuri, viața-ți va deveni variată dela sine, plăcută, fără plictiseală și vei fi scutită de tendințele celui rău, iar el nu va mai găsi ocazia de a-ți înfățișa tablouri cu caracter ispititor.

„Poartă-te într'un chip vrednic de chemareă ta sfântă, așa încât nimenea să nu disprețuească tinerețea ta, ci fă-te a credincioșilor închipuială în cuvânt, în purtare, în iubire, în credință și în curăție“. 1 Tim. 4, 12.

Constanța.

Aurelia Munteanu.

Instructorul

SECȚIUNEA ADULȚI ȘI TINERI.

VI—David la Țiclag; moartea lui Saul.

12 Mai.

P L A N .

I. DAVID FUGE LA FILISTENI.

1. Fiind descurajat și fără nici o speranță, David fuge la Gat.
2. Regele Gatului îl lasă să locuească în Țiclag.
3. Îscându-se un războiu între Izrael și Filistenii, David în ajunul luptei primește ordin de la mării Filistenilor să se întoarcă.
4. David se întoarce la Țiclag pe care-l găsește jefuit și ars, însă după sfatul lui Dumnezeu urmărește pe Amalechiți și reia totul.
5. În mod drept el împarte prada între cei ai lui.

II. MOARTEA LUI SAUL.

1. Izrael și Filistenii se luptă la muntele Ghilboa.
2. Saul și fiii lui sunt uciși și Izrael fuge.
3. Locuitorii din Iabesul Galaadului au îngropat corpul lui Saul și al fiilor lui, în Iabes.
4. David plânge din sinceritate, după Saul și Ionatan.

VII—David chemat la tron.

19 Mai.

P L A N .

I. DAVID ESTE CHEMAT LA TRON.

1. Dumnezeu îndreaptă pe David să se ducă la Hebron unde este uns ca rege.
2. David a condus pe locuitorii Iabesului din Galaad pentru bunătața lor față de casa lui Saul.
3. Iș-boșet și cu Abner înființează un regat potrivit.
4. Între cele două regate au avut loc hărțuiri.
5. Ioab înfrânge forțele lui Abner și urmează un războiu îndelungat.

II. CASA LUI SAUL CADE ȘI DAVID DOMNEȘTE PESTE ÎNTREG IZRAELUL.

1. Abner se ceartă cu Iș-boșet și se alătură de David.

2. Gelozia a făcut pe Ioab să ucidă pe Abner pe când părăsise curtea lui David.

3. David plânge după Abner și condamnă crima, totuși, nu este în stare să pedepsească pe criminal.

4. Iș-boșet este omorât de fiii lui Rimon.

VIII—Domnia lui David.

26 Mai.

P L A N .

I. IERUSALIMUL DEVINE CAPITALĂ.

1. Întâi David învinge Iebus (Ierusalimul), și apoi o face capitală a întregii națiuni.
2. În timpul construirii Ierusalimului, Filistenii atacă de două ori pe Izrael, însă sunt înfrânți.

II. ADUCEREA CHIVOTULUI LA IERUSALIM.

1. David caută să satisfacă o mult dorită speranță, aducând chivotul la Ierusalim.
2. Uza este lovit fiindcă a atins chivotul.
3. David lasă chivotul la Obed-Edom din Gat.
4. După 3 luni el aduce chivotul la Ierusalim, însoțindu-l cu sacrificii și mare veselie.

III. SPULBERAREA UNEI DORINȚI A LUI DAVID.

1. David dorind să clădească templul, este oprit de la aceasta de Domnul.

2. Sub conducerea lui Dumnezeu, el întinde regiunea de la râul Egiptului până la Eufrat.

IX—Păcatul și pocăința lui David.

2 Iunie.

P L A N .

I. DAVID ESTE TĂRÎT ÎN PĂCAT.

1. David nu ascultă de sfaturile lui Dumnezeu cu privire la regii lui Izrael.
2. Fiind iertat de aceste păcate, el săvârșește adulter și omor.
3. Profetul lui Dumnezeu, dându-i o pildă, îl condamnă și pronunță sentința.
4. David se pocăiește, recunoscându-și păcatul, și este asigurat de iertarea lui Dumnezeu.

II. ÎNVĂȚĂTURI DIN EXPERIENȚA LUI DAVID.

1. Efectele păcatului lui David s'au văzut atât în familia lui cât și în întregul neam, și niciodată nu au fost uitate.
2. Pocăința lui David a fost profundă, sinceră și completă, după cum trebuie să fie totdeauna pocăința și întristarea față de păcat pentru a obține cuvântul lui Dumnezeu de iertare.

DIVIZIUNEA COPILOR.

VI—Visul lui Iosif; el e vândut în Egipt.

12 Mai.

Clasele primară și secundară.

Neînțelegerea în casa lui Iacob. — Gelozia și neînțelegerea de acum din propria casă a lui Iacob pare să fie mai mare de cât chiar cum fusese în căminul său din tinerețe. „Gelozia prea multelor mame înăsprise legăturile familiare, copiii crescuseră gâlcevitori, și neadmițând nici un control, astfel încât

vieața tatălui eră întunecată de neliniște și mahnire”. „*Patriarhi și Profeti*”, pp. 208, 209.

Zece din frați se uniseră în ura lor contra lui Iosif, care eră favoritul tatălui său. Acesta eră un copil îndatoritor și politic. Trăsăturile lui „regulate și de o frumusețe rară nu arătau a fi decât o reflecție a unei frumuseți interne a spiritului și inimii. Nevinovat, activ și vesel, tânărul dădea deasemenea dovadă de o seriozitate și statornicie morală. El ascultă de îndrumările tatălui său, și îi plăcea să asculte de Dumnezeu. Ca-

litațiile cari mai târziu l-au distins în Egipt — amabilitatea, sinceritatea, și credincioșia, — se manifestaseră încă din tinerețea sa. Moartea mamei lui, l-a făcut să se lipească cu o și mai mare iubire de tatăl său, și inima lui Iacob eră legată în totul de acest copil al bătrânețelor sale. El „iubiă pe Iosif mai mult decât pe toți ceilalți fii ai săi”. *Id. p. 209.*

Cei șapte uriași. În frumoasa familie a copiilor lui Iosif izbutise să intre un bătrân uriaș infricosător; și el a adus cu sine pe încă alți patru cari au ocupat tot locul; au legat pe Iosif și l-au dat afară; au rănit inima lui Iacob; și au nimicit întreaga familie.

Numele bătrânului uriaș eră Invidia, iar cei patru uriași pe cari i-a adus cu sine erau Gelozia, Lăcomia, Ura, și Crima. Aceștia sunt tot atât de porniți și azi ca și atunci, să nimicească căminuri, să jefuească pe vecini, și să distrugă neamuri.

Numai un fel de armură este în stare să se împotrivescă lor, și numai un singur fel de sabie are putere să le îndepărteze. Această armură este amintită în Ef. 6, 11—18. Dacă fiecare din familia lui Iacob ar fi fost îmbrăcat în această armură, și ar fi mânuit această sabie, credeți că acești uriași ar fi putut obține vre-o cale de intrare în viața lor?

(Desvoltați gândul că copiii pot învinge pe uriaș când el îi ispitește, după cum Isus a biruit pe Satan; folosiți Mat. 4, 1—11; Iacob 4, 7; și Filipeni 2, 5).

Negufători madianiți. „Madianiții erau rude îndepărtate de ale Ebreilor, fiindcă Madian eră un fiu al lui Abraam și Chetura. Vers. 25 (Gen. 37) vorbește despre o caravană de Ismaeliți, mai multe triburi putând călători împreună într-o caravană, din punct de vedere al siguranței”. *Tarbell.*

Invățătură practice. „Dacă vrei să nimicești invidia care stă ascunsă în inima ta, atunci trebuie să-ți crezi în inimă o atmosferă de iubire”. *Iowell.*

În frații lui Iosif putem vedea ce lucru vătămător este gelozia, și la ce fapte grozave poate conduce.

„Invidia înseamnă egoism față de proprietatea altuia”. *James Wells.*

Lucru de repartizat:

Lecțiunea viitoare: Gen. 39, 1—6, 17—23; 40.

De studiat și lucrat:

Ce a dovedit Iosif atât în casa lui Potifar cât și în închisoare? Citați o întâmplare din Noul Testament când Isus vindicând pe zece oameni, doar unul a venit să-și arate recunoștiința.

Cercetați ce a spus regele David cu privire la experiența lui Iosif în închisoare. Ps. 105, 17—22.

Copiați versetul de memorizat.

Lipiți ilustrația versetului de memorizat în carnet.

Colorați schița.

Grădina de copii.

Repetiția lecțiunii trecute. Repetați lecțiunea într-un mod cât mai clar și mai folositor.

Ilustrarea lecțiunii prezente. Într-un colț al măsuții cu nisip construiți casa lui Iacob. Pentru persoane să aveți bastonașe, folosind unul mai scurt pentru Iosif. Udând nisipul puteți face câteva movile. În colțul din fața acestuia, ridicati un zid. În dosul zidului puneți palmieri. Aceasta va reprezenta o cetate îndepărtată din Egipt. La un punct mijlociu pe calea dintre casa lui Iacob și Egipt, puneți bastonașele cari să reprezinte pe frați. Deaseame pot fi puse și figuri de oi. Cufundând degetul în nisipul ud, faceți o fântână destul de largă spre a putea intra bastonașul cel scurt care reprezintă pe Iosif. Arătați un tablou despre Iosif și frații lui. Snopii de grâu reprezentați-i prin paie legate între ele, sau arătați un tablou ilustrativ.

Povestirea introductivă. — Victor și Marcel aveau o surioară. Când ea dormea, ei trebuiau să se joace în liniște ca nu cumvă să o deștepte. Când plângea și mama eră ocupată, deseori li se cerea să iasă cu ea pentru câteva minute pe prispă. Ei o iubiau cu adevărat foarte mult, însă într-o zi au devenit egoiști, și au ajuns chiar să încerce să facă ceva care i-ar fi intristat toată viața. Ei erau foarte măhniți fiindcă nu puteau să se joace pe pașițe cu mingea, în timp ce surioara lor dormea pe prispă în cărucior. „Dacă nu ar fi copilășul, am putea face orice șgomot.” spuse Victor.

„Noi am putea-o da cuiva pentru o oarecare timp și să nu ne mai plictisească”, răspunse Marcel.

„Dacă facem astfel, atunci trebuie să câștigăm ceva dela acela cui i-o dăm,

fiindcă ea este foarte frumoasă”, spuse Victor.

Apoi au început să se gândească cât ar putea câștiga dând pe sora lor pentru un timp oarecare. Marcel își amintea cât de mult îi plăcea să o lase să se joace cu micuțile ei mâini prin părul lui buclat, și Victor se gândea la glasul ei atât de plăcut. O, ei cugetau la atâtea lucruri frumoase despre copilăș încât au ajuns la hotărârea că nu este nimic în lume pentru care ar putea-o da. Totdeauna aveau să fie bucușori că au un asemenea copilăș pe care îl iubiau din toată inima.

Însă odată au mai fost și alți băieți cari deveniseră egoiști. Ei aveau un frățior față de care erau geloși. Ca și Victor și Marcel, ei ar fi dorit ca acesta să nu mai existe. Însă ei nu au mai stat să se mai gândească după cum au făcut băieții despre care am vorbit înainte. Și oridecâteori nu stăm să ne gândim sau să dăm ocazie lui Isus să ne spună ce este bine de făcut, Satan vine și ne indeamnă la rău. Astfel acești băieți au făcut un lucru atât de rău încât au fost triști tot restul vieții lor. Să vă spun despre casa lor, despre frățiorul lor, și despre ce au făcut? [Urmați cu lecțiunea dela pag. 77].

Invățături spirituale. Noi trebuie să iubim pe ori și cine.

VII — Iosif în Egipt.

19 Mai.

Clasele secundară și primară.

Educația lui Iosif. Educația din grădina de copii și clasa primară. Educația lui Iosif a început acolo unde ar trebui să înceapă educația oricărui copil; adică în familie. Să ne închipuim că Iosif nu ar fi auzit niciodată vorbindu-se despre legământul lui Dumnezeu cu Abraam, Isaac, și Iacob. Să ne închipuim că inima nu i-ar fi fost mișcată de povestirea cu scara strălucitoare. Dacă ne-am închipui că ar fi fost lăsat să facă tot ce-i place, ca orice copil, și nu ar fi învățat niciodată porunca: „Cinstește pe tatăl tău și pe mama ta”, și „Să nu poștești”, ar fi mai putut el să înfrunte încercările cari au venit asupra lui? Dacă ne-am închipui că în locul acestor seminte bune, ar fi fost semănat în inima lui Iosif scafeții nesfințeniei, și necumpătării, cum și ai păcatelor ascunse, care ar fi fost sece-

rișul? (Ilustrați cu semințe de scafeți și semințe de flori. Gal. 6, 7).

Educația intermediară a lui. Când ajunsese la vârsta de șaptesprezece ani, părăsirea din partea tatălui, cerea ca Iosif să fie trimes la o altă școală. Ce ar fi putut să-l învețe mai repede umilinta și respectul datorit celor mai mari, decât fiind vândut ca sclav într-o țară streină a cărei limbă nu o putea vorbi?

Educația ca tânăr. În timpul acesta Iosif a fost trimes la școală în teminiță. Ce fel de ultimă școală? Dar să ne amintim că „în plină lumină a zilei, și în auzul altor melodii, pasărea din colivie nu va putea cânta acel cântec pe care stăpânul ei vrea să o învețe. Ea învață o parte de ici, un tril de dincoace, însă niciodată o melodie distinctă și întreagă. Însă stăpânul acoperă colivie, și așează pasărea într'un loc unde ea nu poate auzi decât melodia pe care trebuie să o învețe a o cânta. În întunec, ea se încearcă mereu — mereu să cânte melodia, până când o învață, și apoi izbucnește într'un cânt desăvârșit. Apoi pasărea este scoasă la lumină, și de aci încolo ea poate intona acest cânt chiar și la lumină. În felul acesta lucrează Dumnezeu cu copiii Săi. El vrea să ne învețe un cântec, și dacă l-am învățat în mijlocul norilor de durere, îl putem cânta apoi neincetat”. „*Pe urmele Marelui Medic*”, p. 472.

Cum pot eu? Față de vraja atrăgătoare a celor mai viclene ispite, Iosif a stat neclintit. „Cum aș putea să fac eu un rău atât de mare și să păcătoesc împotriva lui Dumnezeu?” a fost răspunsul pe care l-a dat el ispititorului. „Răspunsul lui Iosif dovedește puterea principiilor religioase. El nu voia să înșele increderea stăpânului său de pe pământ, și, oricari ar fi fost consecințele, el voia să rămână credincios Stăpânului său din cer”.

Învățăturile practice. Orice datorie ar trebui să o îndeplinim în mod credincios, ori cât ar fi de mică.

Să nu uităm bunătatea pe care alții au dovedit-o față de noi.

Lucru de reparlizat.

Lecciónea viitoare: Gen. 41.

De studiat și lucrat:

Înălțarea la rang a lui Iosif l-a făcut să se mândrească?

Găsiți un text care să spună ce răsplătă va da Domnul celui credincios.

Copiați versetul de memorizat.

Lipiți ilustrația versetului de memorizat în carnet.

Colorați schița.

Grădina de copii.

Repetiția lecțiunii trecute. Faceți repetiția în așa fel încât să rămână în minte cât mai multe învățături folositoare.

Ilustrarea lecțiunii prezente. Construiți din cartoane casa lui Potifar. Ea să conște din două sau trei camere, și folosind turnulețe, și alte lucruri, să o faceți a avea înfățișarea de casă bogată. Deasemenea tot din cartoane construiți și inchișoarea, cât și palatul lui Faraon. În acest loc din urmă construiți un tron. Pentru persoane folosiți bastonașe. Dacă aveți, ar fi folositor să arătați tablouri cu Iosif în casa lui Potifar, și în inchișoare.

Poestirea introductivă. Venind la școala de Sabat cu mama și cu tatăl, vă este ușor să vă amintiți că Isus se îngrijește de voi. Deasemenea nu este prea greu nici să vă amintiți de aceasta, când după ce ați zis noapte bună, rămâneți singuri în cameră. Voi vă aduceți aminte că îngeri veghează asupra voastră, astfel încât vă culcați fără nici o teamă. Dar mă gândesc la un băiețel care odată a fost atât de departe de casă, și căruia i s'a întâmplat ceva foarte rău. Fiindcă iubiă pe Isus și nu voia să facă vreun rău, cineva a spus lucruri rele despre el, așa că a fost luat de soldați și dus la inchișoare. Da, acest băiat era Iosif, și el era un asemenea băiat care își amintea chiar și în inchișoare, unde de obicei sunt trimeși numai oamenii răi, că Isus se va îngriji de el. [Urmați cu lecțiunea dela pag. 77].

Învățăturile spirituale. Isus se îngrijește de mine.

VIII—Visurile lui Faraon; Foametea.

26 Mai.

Clasele secundară și primară.

Increderea deplină în Dumnezeu. — „Vieța de inchișoare dusă de Iosif ne descoperă mai lămurit decât oricare altă parte din istoria lui, increderea sa deplină în Dumnezeu. Cu unsprezece ani înainte, el visase că frații lui vor veni și se vor plecă înaintea lui și ca urmare a visului său nu a fost înălțarea lui, ci, vinderea lui, ca sclav. Deși în

inchișoare, neavând altceva care să-l întărească în credință decât încrederea lui în Dumnezeu, el a asigurat pe cei inchiși împreună cu el că „tălmăcirile sunt ale lui Dumnezeu”. *Tarbell*.

Un păcat obișnuit. „Nerecunoștința este cel mai obișnuit păcat din lume, poate fiindcă este atât de ușor. De obicei, el nu constă în altceva decât în a nu face nimic.... El este una din crimele cele mai mari din șirul cel mare al faptelor rele. Și păcatul nerecunoștinței este poarta larg deschisă prin care poate pătrunde invidia, ura, răutatea, și toate neindurărilor, cum și mișeleasca tăgăduire a lui Petru și sângheroasa trădare a lui Iuda”. *Idem*.

Credința lui Iosif. „[El [Iosif]] a dat dovadă de o aceeași considerație sfântă față de Dumnezeu atât cât a stat lângă tron cât și atunci când a fost în celula închisorii. Iosif rămânea credincios oriunde, și aceasta a fost taina credincioșiei lui statornice”. „*Mărturie*”, Vol. IV. p. 544.

Aceasta este ceea ce așteaptă Domnul dela băieții și fetele de azi. [Vezi 2 Cor. 2, 14, 15]. Parfumul unei flori nu depinde de ce este în jurul ei, ci, de ceea ce este ea. Tot astfel este și cu adevăratul creștin; el își va menține mireasma plăcută a vieții lui Hristos, indiferent unde ar fi.

Semne de distincție. „Faraon și-a scos inelul.... Fără indoeală că inelul era o semnătură sau un sigiliu regeș care dădea valabilitatea documentelor pe care era aplicat, și prin încredințarea căruia, deci, Faraon delegă pe Iosif ca șef suprem în stat. „Locuitorii din Răsărit nu își semnează numele. Ei au sigiliu în care este săpat numele sau inițialele lor, și cu care se folosesc la toate ocaziile la cari noi folosim semnătura. A da cuiva sigiliul tău înseamnă deci, să-i dai dreptul de a se folosi de autoritatea și puterea pe care o are acea semnătură”. *Pictorial Bible*.

Învățăturile practice. — Experiența lui Iosif este deci un exemplu despre ce face Domnul pentru poporul Său totdeauna. 1 Sam. 2, 8. Iosif a fost chemat din temniță ca să conducă. Regele cerului chiamă „pe oricine vrea” să iasă din inchișoarea păcatului, a robiei și asuprii, spre a deveni un candidat pentru tronul mării. Isa. 61, 1; Apocalips 3, 21.

Iosif a fost ales să conducă pe alții fiindcă el învățase să se conducă pe

sine. Treptele pe cari le-a urcat el, inainte ca Dumnezeu să fi putut să-i incredițeze această mare responsabilitate, sunt treptele pe cari trebuie să le urcăm și noi dacă am fost odată la tronul măririi. 2 Petru 1, 5—7. 10. 11.

1) Iosif eră atât de plin de credință în Dumnezeu încât dovediă lucrul acesta în orice; 2) el eră mulțumit și voios atât în bine cât și în rău; 3) el avea „înțelepciunea care vine de sus” (Iacob 3, 17); 4) el eră cumpătat în toate; 5) obiceiurile lui cumpătate l-au ajutat să fie răbdător atunci când lucrurile erau supărătoare și neplăcute; 6) el a îngăduit lui Isus să vină întrânsul prin Spiritul Său și ca vieța Lui să fie în el; 7) el iubiă pe ori și cine, chiar și pe acei cari îi răsplătiseră binele cu rău. El ar fi avut ocazie să întoarcă răul la acei cari îi produsese suferinți, însă nu a făcut aceasta.

Lucru de repartizat:

Lecțiunea viitoare: Gen. 42.

De studiat și lucrat:

Găsiți un text care să arate că noi secerăm exact aceeaș ce semănăm; deasemenea un altul care să ne spună că păcatele ne vor fi descoperite.

De ce nu s'a făcut Iosif cunoscut de îndată fraților lui?

Ce schimbare a avut loc în inima fraților lui Iosif de îndată ce l-au vândut Madianiților?

Lipiți ilustrația versetului de memorizat în carnețel.

Colorați schița.

Grădina de copii.

Repetiția lecțiunii trecute. Pe tablă desenați o inchiisoare. Poate fi foarte simplă, arătându-i numai partea din față, însă cu o intrare destul de mare prin care să poată fi văzut Iosif, paharnicul și pitarul. La ușă poate fi pus un străjer.

Ilustrarea lecțiunii prezente. Din cartoane construiți palatul regal. Un carton lungăreț poate reprezenta patul lui Faraon, iar tronul să fie făcut foarte simplu din două sau trei cartoane. La o oarecare distanță construiți inchiisoarea. Pentru persoane folosiți bastonașe. Arătați un tablou cu visul lui Faraon.

Povestirea introductivă. Dorina ședeă la fereastră, tristă. Când fetițele ar putea să fie atât de plăcute zâmbind, de ce să stea supărate? Și iată pentru ce lucru de nimic eră ea tristă — fiindcă

plouă! Fără îndoială că ea se gândiă că nu se poate duce să se joace. Mama îi spuse: „Dorina, să-ți inchipui că aștăzi nu ai avea ce să mănânci. Ți-ar plăcea?”

„O, nu, mamă; Cât aș fi de flămândă!” „Ei bine”, spuse mama, „ștejarul cel mare sub care îți place să te joci are tot atâta nevoie de hrană ca și tine. Astăzi Dumnezeu îi trimete ploaie pentru ca să-i poată crește frunzele cele mari și frumoase cari să-ți facă umbră la vară pe zilele cele călduroase. Dacă nu ar veni niciodată ploaie, ștejarul nu ar putea avea nici o frunză, și în cele din urmă ar trebui să moară. Acum vin-o și ascultă despre un ținut în care nu a plouat șapte ani, și unde a fost atât de rău”. [Urmați cu lecțiunea dela pag. 78].

Invățăturile spirituale. Toți pot lucra pentru Isus.

IV—Frații lui Iosif sunt trimiși în Egipt.

2 Iunie.

Clasele secundară și primară.

O învățătură pentru noi. În această istorie sunt multe învățăături pentru noi. Una este că atunci când facem vreo greșeală oricât de mare, Dumnezeu poate și vrea să ierte pacatul. 1 Ioan 1, 9. O alta este că nu ne putem aștepta ca acei pe cari i-am înșelat sau față de care ne-am purtat rău să mai aibă așa ușor încredere în noi. Acela care a făcut rău trebuie să-și recapete încrederea prietenilor săi, dând dovadă că și-a schimbat caracterul. Însă învățătura cea mai mare este că Domnul poate face chiar ca faptele rele ale oamenilor să îndeplinească planurile Lui iubitoare față de ei și față de aceia cărora le-au făcut rău.

Patru legi în ce privește semănatul.

1. Când cineva seamănă, așteaptă să și culeagă.
2. El așteaptă să strângă acelaș seceriș după cum a fost și sămânța pe care a sădit-o.
3. Totdeauna se așteaptă să seceră mai mult decât a semănat.
4. El va culege în felul și calitatea cum a semănat. Secerișul arată felul cum a fost făcut semănatul.

Lucru de repartizat.

Lecțiunea viitoare: Gen. 43.

De studiat și lucrat:

Ce duceau Ismaeliții în Egipt când a fost vândut Iosif?

Ce daruri a trimis Iacob guvernatorului Egiptului?

Trimețând un dar guvernatorului, câtă grijă deosebită a pus Iacob în alcătuirea lui?

Cât de atenți ar trebui să fim când aducem daruri Regelui ceresc? Care este darul cel mai de preț pe care putem ca să-l aducem? Prov. 23, 26.

Lipiți ilustrația versetului de memorizat în carnețel.

Colorați schița.

Grădina de copii.

Repetiția lecțiunii trecute. Dați ocazie copiilor să spună numele persoanelor despre care se vorbește în lecțiune, și cât mai mult din lecțiune.

Ilustrarea lecțiunii prezente. Din cartoane construiți câteva căsuțe în țara Egiptului. Clădiți palatul regelui Faraon, cât și casa lui Iosif. Aceste case faceți-le să iasă cât mai în evidență. Dacă aveți loc, faceți și un hambar. Pentru persoane folosiți bastonașe. Cei zece frați pot fi ușor duși din Canaan în Egipt pe un carton. Locuința lui Iacob poate fi indicată în depărtare prin corturi. Acestea pot fi făcute din hârtie albă. Arătați o fotografie cu Iosif și frații lui.

Povestirea introductivă. Știu că taturor vă place să faceți câte ceva pentru mama. Câteodată când mama stă și coase, vă cere să-i aduceți un mosor de ață. Am văzut pe unii copii stropind florile de pe prispă. Pentru fiecare este câte ceva de făcut. Dar aș vrea să știu câți au mers vreodată la băcănie pentru mama. Da, am văzut pe câțiva dintre voi. Acei cari încă nu sunt destul de mari spre a merge singuri, se duc cu mama, nu este așa? Când cumpărați pâine, ce dați brutarului? Da, bani. Noi trebuie să dăm bani pentru orice cumpărăm. Deci noi nu plecăm din prăvălie tot cu atâția bani cât am avut înainte. Însă cu mult timp înainte au fost zece frați cari au cumpărat alimente, și când s'au întors acasă ei aveau tot atâția bani ca și la început. Vreți să știți cine erau? [Urmați cu lecțiunea dela pag. 78].

Invățăturile spirituale. Trebuie să fim buni față de alții.

Facerea de rău aduce nefericire și turburare.

LECȚIUNI PENTRU COPII.

Lecțiunea 6 — 12 Mai, 1928.

Visurile lui Iosif; vinderea lui în Egipt.

Textul biblic: Gen. 37.

De memorizat: „Oricine urăște pe fratele său, este un ucigaș”. 1 Ioan 3, 15.

CUPRINSUL LECȚIUNII

1 Iacob avea doisprezece fii. Copiii lui Rahela, Iosif și Benjamin, erau cei mai mici. Iosif era ascultător, și iubi pe Dumnezeu. Totdeauna era blând și credincios. El era trist din pricina drumului rău pe care pășiseră frații lui mai mari, și se siliă să-i facă să-și părăsească căile lor rele.

2. Iacob „iubiă pe Iosif mai mult decât pe toți ceilalți fii ai săi, pentru că ei era fiu al bătrânețelor sale; și i-a făcut o haină pestriță. Frații lui au văzut că tatăl lor îl iubiă mai mult decât pe ei toți, și au început să-l urască. Nu puteau să-i spună nici o vorbă prietenească”.

3. Invidia și gelozia sunt sentimente foarte rele, fiindcă ele ne umple inima cu ură. Biblia spune: „Oricine urăște pe fratele său, este un ucigaș”.

4. Când Iosif era de șaptesprezece ani, Domnul i-a dat două visuri. El zise fraților săi: „Ascultați, rogu-vă, visul meu, pe care l-am visat. Iată! noi legăm snopi pe câmp, și iată snopul meu se ridică, și sta drept; și snopii voștri, înconjurându-l, se închină înaintea snopului meu.

5. „Și frații săi ziseră către dânsul: Au nu cumvă tu vrei să te faci rege peste noi, și să domnești (conduci) peste noi? Și ei îl uriră și mai mult pentru visurile lui și pentru cuvintele lui. Și el mai visă și alt vis, și-l spuse și pe acesta fraților săi, și zise: „Iată mai visai un vis; și iată soarele și luna și unsprezece stele se închină mie”. Tatălui său nu i-a plăcut aceasta și i-a zis: „Ce fel de vis este acesta, pe care-l visași tu? Nu cumvă să venim noi, eu și mama ta și frații tăi, să ne închinăm ție la pământ?”

6. Frații lui Iosif plecaseră să pască turmele la Sichem, care se află la vreo șaptezeci de kilometri departe de casă. Trecând un oarecare timp dela plecarea lor, Iacob a trimes pe Iosif să vadă cum se află, și să-i aducă înapoi vești dela

ei. Iosif nu i-a găsit la Sichem, însă civenă i-a spus că ei sunt la Dotan, vreo douăzeci și cinci de kilometri mai departe. Iosif a fost bucuros să se ducă și acolo spre a-i găsi, cu toate că era obosit și flămând.

7. Fraților lui, văzându-l venind, li s'a redeșteptat vechea ură. „Și ei îl văzură de departe... și ei ziceau unul către altul: „Iată! Visătorul acela vine: Veniți dară să-l omorim... și vom spune că la mâncat o fiară sălbatecă, și vom vedea ce se va alege de visurile lui”.

8. Ruben, cel mai mare dintre frați, zise: „Să nu-l omorim... ci-l aruncați în groapa aceasta”. Ruben spusese aceasta, însă avea de gând ca pe ascuns să-l scoată pe Iosif din groapă și să-l ducă sănătos acasă. „Când a ajuns Iosif la frații săi, aceștia l-au desbrăcat de haina lui, de haina cea pestriță, pe care o avea pe el. L-au luat și l-au aruncat în groapă. Groapa aceasta era goală: nu era apă în ea”.

9. După aceea frații lui Iosif s'au așezat să mănânce. Însă ei nu erau atât de fericiți de ceea ce făcuseră, după cum crezuseră că vor fi. Iuda se gândia să-l lase să moară de foame în groapă, însă ridicându-și ochii văzu o ceată de oameni cu cămile, și cari mergeau spre un ținut îndepărtat. Iuda zise celorlalți: „Veniți mai bine să-l vindem Ismaeliților”. Și toți au fost de aceeaș părere.

10. Când ceata de negustori s'a apropiat, frații lui Iosif „au tras și au scos pe Iosif afară din groapă, și l-au vândut cu douăzeci de sicli de argint Ismaeliților, cari l-au dus în Egipt”. Ruben nu era acolo când au vândut pe Iosif. Mai târziu „Ruben s'a întors la groapă; și iată că Iosif nu mai era în groapă. El și-a rupt hainele, s'a întors la frații săi, și a zis: „Băiatul nu mai este! Ce mă voi face eu?”

11. Când Ruben a aflat ce se întâmplase cu Iosif, a primit și el să ție lucrul ascuns. „Ei au luat atunci haina lui Iosif; și jungându un țap, i-au muiat haina în sânge. Au trimes tatălui lor haina cea pestriță, punând să-i spună: „Iată ce am găsit! Vezi dacă este haina fiului tău sau nu”.

12. „Iacob a cunoscut-o și a zis: „Este haina fiului meu! O fiară sălbatecă l-a mâncat! Da, Iosif a fost făcut bucăți!

„Și și-a rupt hainele, și-a pus un sac pe coapse, și a jelit multă vreme pe fiul său. Toți fiii și toate fiicele au venit ca să-l mângâie; dar el nu voia să primească nici o mângâiere, ci zicea: „Plângând mă voiui pogori la fiul meu în locuința morților”. Și plângea astfel pe fiul său”.

13. Oamenii cari cumpăraseră pe Iosif „l-au vândut în Egipt lui Potifar, un dregător al lui Faraon, și anume căpetenia străjerilor”.

Lecțiunea 7 — 19 Mai, 1928.

Iosif în Egipt.

Textul biblic: Gen. 39, 1—6. 17—23; 40.

De memorizat: „Domnul era cu el. Și Domnul îi dădea izbândă în tot ce făcea”. Gen. 39, 23.

CUPRINSUL LECȚIUNII.

1. Pe când Iacob era îndurerat din pricina fiului său pe care-l credea mort, Iosif trăia și se găsea în drum spre Egipt. Fiind dus spre sud, el putu vedea din depărtare chiar dealurile printre cari erau stabilite corturile tatălui său. Când de singur trebuie să se fi simțit el! Când de amar trebuie să fi plâns gândindu-se la suferința iubitului său tată!

2. Când Iosif a fost adus în Egipt, Potifar, căpetenia străjerilor, l-a cumpărat. Stăpânul lui Iosif „a văzut că Domnul era cu el... și l-a pus mai mare peste casa lui, și i-a incredințat tot ce avea... Domnul a binecuvântat casa Egiptenului, din pricina lui Iosif; și binecuvântarea Domnului a fost peste tot ce avea el, fie acasă, fie la câmp. Egipteanul a lăsat pe mâinile lui Iosif tot ce avea, și n'avea altă grija decât să mănânce și să bea. Dar Iosif era frumos la statură, și plăcut la chip”.

3. Locuitorii din Egipt se rugau la dumnezei falși. Acești dumnezei nu puteau să le ajute, și oamenii făceau multe lucruri rele. Iosif adesea a trebuit să se îndepărteze dela faptele lor urite. A sosit odată timpul când soția stăpânului său l-a acuzat pe nedrept de fărădelege, și din această pricină „stăpânul lui Iosif îl luă pe dânsul, și l-a aruncat în temniță în locul unde erau închiși întemnițaii împăratului; și astfel Iosif a stat acolo, în temniță. Domnul a fost cu

Iosif, și Și-a întins bunătaea peste el. L-a făcut să capete trecere înaintea mai marelui temniței. Și mai marele temniței a pus sub supravegherea lui pe toți întemnițații cari erau în temniță".

4. Faraon, regele Egiptului, se mâniase pe mai marele paharnicilor și pe mai marele pitarilor și-i aruncase în închisoarea în care se găsea și Iosif. Și fiecare a visat câte un vis în aceeași noapte. Cum Iosif avea supravegherea celor închiși și merse a doua zi dimineața printre ei, observă că mai marele paharnicilor și mai marele pitarilor păreau abătuti, astfel încât el i-a întrebat de pricina tristeții lor.

5. „Ei i-au răspuns: „Am visat un vis, și nu este nimeni care să-l talmăcească". Iosif le-a spus că Dumnezeu pe care îl servește el poate explica visurile lor. Apoi el zise: „Istorisiți-mi dar visul vostru".

6. Mai marele paharnicilor zise: „În visul meu, se făcea că înaintea mea era o viță. Vița aceasta avea trei mlădițe. Când a început să dea lăstari, i s'a deschis floarea și ciorchinele au făcut struguri copti. Paharul lui Faraon era în mâna mea. Eu am luat strugurii, i-am pus în paharul lui Faraon, și am pus paharul în mâna lui Faraon".

7. Domnul a făcut cunoscut lui Iosif înțelesul acestui vis. „Iosif i-a zis: „Iată talmăcirea visului. Cele trei mlădițe sunt trei zile. Peste trei zile Faraon te va scoate din temniță și te va pune iarăș în slujba ta, și vei pune iarăș paharul în mâna lui Faraon, cum obicinui ai mai înainte, când erai paharnicul lui".

8. Apoi Iosif a cerut o favoare din partea paharnicului. El zise: „Dar adu-ți aminte și de mine când vei fi fericit, și arată, rogu-te, bunătaea față de mine; pune o vorbă bună pentru mine la Faraon, și scoate-mă din casa aceasta".

9. „Mai marele pitarilor, văzând că Iosif dăduse o talmăcire îmbucurătoare, a zis „Iată, și în visul meu, se făcea că port trei coșuri cu pâine albă pe capul meu. În coșul de deasupra de tot erau tot felul de bucate pentru Faraon: prăjituri coapte în cuptor; și pasările mâncau din coșul care era deasupra de tot pe capul meu".

10. „Iosif a răspuns, și a zis: „Iată-i talmăcirea. Cele trei coșuri sunt trei zile. Peste trei zile, Faraon îți va lua capul, te va spânzura de un lemn, și carnea îți-o vor mânca pasările".

11. „A treia zi, era ziua nașterii lui Faraon. El a dat un ospăț tuturor slujitorilor săi; și a scos afară din temniță pe mai marele paharnicilor și pe mai marele pitarilor, în fața slujitorilor săi; pe mai marele paharnicilor l-a pus iarăș în slujba lui de paharnic, ca să pună paharul în mâna lui Faraon; iar pe mai marele pitarilor l-a spânzurat, după talmăcirea pe care le-o dăduse Iosif".

12. Cu toate că Iosif ceruse mai marelui paharnicilor să amintească despre el lui Faraon și să-l ajute să devină liber, „mai marele paharnicilor nu s'a mai gândit însă la Iosif. L-a uitat".

Lecțiunea 8 — 26 Mai, 1928.

Visurile lui Faraon; Foamea.

Textul biblic: Gen. 41.

De memorizat: „Ai fost credincios în puține lucruri, te voi pune peste multe lucruri". Mat. 25, 21.

CUPRINSUL LECȚIUNII

1. Iosif rămase în închisoare încă doi ani după ce arătase înțelesul visurilor mai marelui paharnicilor și mai marelui pitarilor lui Faraon. Într-o noapte regele Faraon a visat două visuri ciudate. Dimineața, regele era foarte neliniștit din pricina visurilor sale, fiindcă doria să cunoască însemnătatea lor. El a chemat pe toți învățații săi și le-a spus visurile, însă nu s'a găsit nici unul printre ei care să-i spună înțelesul.

2. Când mai marele paharnicilor din palat a auzit despre turburarea regelui, și-a reamintit de Iosif din închisoare, și cum îi spusese înțelesul visului său. El era mahnit fiindcă uitase pe Iosif și bunătaea lui; deci spuse regelui că atunci când el și cu pitarul au fost în închisoare „era acolo cu noi un tânăr Ebreu, rob al căpeteniilor străjerilor. I-am istorisit visurile noastre, și el ni le-a talmăcit, și ne-a spus întocmai ce înseamnă visul fiecăruia. Lucrurile s'au întâmplat întocmai după talmăcirea pe care ne-o dăduse el. Pe mine Faraon m'a pus iarăș în slujba mea, iar pe mai marele pitarilor l-a spânzurat".

3. „Faraon a trimes să cheme pe Iosif. L-au scos în grabă din temniță. Iosif s'a ras, și-a schimbat hainele, și s'a dus la Faraon". Și regele a zis lui Iosif: „Am aflat că tu talmăcești un vis, îndată după ce l-ai auzit". Iosif știă că

în sine însuși el nu are putere să interpreteze visurile, deci zise: „Nu eul Dumnezeu este Acela care va da un răspuns prielnic lui Faraon".

4. „Faraon a început să istorisească atunci lui Iosif: „În visul meu, se făcea că stăteam pe malul râului. Și deodată șapte vaci grase la trup și frumoase la chip s'au suit la râu, și au început să pască prin mlaștini. După ele s'au suit alte șapte vaci, slabe, foarte urite la chip, și sfrijite: n'am mai văzut altele așa de urite în toată țara Egiptului. Vacile cele sfrijite și slabe au mâncat pe cele șapte vaci dintâi, cari erau grase. Le-au înghițit, fără să se poată cunoaște că intrașeră în pântecul lor; ba încă înfățișarea lor era tot așa de urită ca mai înainte. Și n'am deșteptat".

5. Apoi Faraon își spuse al doilea vis: „Am mai văzut în vis șapte spice pline și frumoase, cari creșteau pe acelaș pai. Și după ele au răsărit șapte spice goale, slabe, arse de vântul de răsărit. Spicele slabe au înghițit pe cele șapte spice frumoase. Am spus aceste lucruri magilor (oameni învățați), dar nimeni nu mi le-a putut talmăci".

6. „Iosif a zis lui Faraon: „Ce a visat Faraon înseamnă un singur lucru: Dumnezeu a arătat mai dinainte lui Faraon ce are să facă. Cele șapte vaci frumoase înseamnă șapte ani; și cele șapte spice frumoase înseamnă șapte ani: este un singur vis. Cele șapte vaci sfrijite și urite, cari se suiau după cele dintâi, înseamnă șapte ani; și cele șapte spice goale, arse de vântul de răsărit, vor fi șapte ani de foamete".

7. Apoi Iosif a spus lui Faraon să găsească un bărbat priceput, pe care să-l pună peste țara Egiptului. Acesta va trebui să ia oameni din toate părțile țării spre a aduna alimente și să le pună în hambare în timpul anilor buni, astfel încât să aibă de ajuns pentru mâncare în timpul celor șapte ani de foamete cari vor urma.

8. „Și Faraon a zis lui Iosif: „Fiindcă Dumnezeu îți-a făcut cunoscut toate aceste lucruri, nu este nimeni care să fie atât de priceput și atât de înțelept ca tine. Te pun mai mare peste casa mea, și tot poporul meu va ascultă de poruncile tale. Numai scaunul meu de domnie mă va ridică mai pe sus de tine". Faraon a zis lui Iosif: „Uite, îți dau stăpânire peste toată țara Egiptului".

9. „Faraon și-a scos inelul din deget,

și l-a pus în degetul lui Iosif; l-a îmbrăcat cu haine de în subțire, și i-a pus un lanț de aur la gât. L-a suit în carul care venia după al lui, și strigau înaintea lui: „In genuchi!” Astfel i-a dat Faraon stăpânire peste toată țara Egiptului.”

10. „Iosif eră în vârstă de treizeci de ani când s'a înfățișat înaintea lui Faraon, împăratul Egiptului, și a plecat dela Faraon și a străbătut toată țara Egiptului. În timpul celor șapte ani de rod, pământul a dat bucate din belșug. Iosif a strâns toate bucatele din acești șapte ani de belșug în țara Egiptului. A făcut provizii în cetăți, punând în ficare cetate bucatele depe câmpul de primprejur. Iosif a strâns grâu, ca nisipul mării, atât de mult, că au încetat să-l mai măsoare, pentru că eră fără măsură.”

11. „Cei șapte ani de belșug cari au fost în țara Egiptului, au trecut. Și au început să vină cei șapte ani de foamete, așa cum vestise Iosif. În toate țările eră foamete; dar în toată țara Egiptului eră pâine. Când a flămânzit, în sfârșit, toată țara Egiptului, poporul a strigat la Faraon să-i dea pâine. Faraon a spus tuturor Egiptenilor: „Duceți-vă la Iosif, și faceți ce vă spune el.”

12. „Foametea băntuia în toată țara. Iosif a deschis toate locurile cu provizii, și a vândut grâu Egiptenilor. Foametea creștea din ce în ce mai mult în țara Egiptului. Și din toate țările venia lumea în Egipt, ca să cumpere grâu dela Iosif; căci în toate țările eră foamete mare.”

Lecțiunea 9 — 2 Iunie, 1928.

Frații lui Iosif sunt trimiși în Egipt.

Textul biblic: Gen. 42.

De memorizat: „Nu vă înșelați: „Dumnezeu nu se lasă să fie batjocorit”. Ce seamănă omul, aceea va și seceră”. Gal. 6, 7.

CUPRINSUL LECȚIUNII.

1. Marea foamete de care fusese avertizat Faraon în vise, incurând ajnuse peste întreaga țară. Iacob, tatăl lui Iosif, ce se află încă în pământul Canaan, a chemat pe cei unsprezece fii ai lui și le-a zis: „Iată, aud că este grâu în Egipt; pogoriți-vă, și cumpărați-ne grâu de acolo, ca să trăim și să nu murim”. Zece frați ai lui Iosif s'au pogorit în

Egipt, ca să cumpere grâu”. Iacob nu a lăsat ca să meargă și Benjamin, fiul său cel mai mic, pentrucă se temeă să nu i se întâmple vreun rău.

2. „Iosif eră mai mare în țară; el vindea grâu la tot poporul din afară. Frații lui Iosif au venit, și s'au aruncat cu fața la pământ înaintea lui. Iosif, cum a văzut pe frații săi, i-a cunoscut; dar s'a făcut că le este strein, le-a vorbit aspru, și le-a zis: „De unde veniți?” Ei au răspuns: „Venim din țara Canaan, ca să cumpărăm merinde”.

3. Frații lui Iosif nu l-a cunoscut, căci ca guvernator, îmbrăcat în haine regești, nu se mai asemănă cu tânărul, pe care ei îl vânduseră cu mulți ani înainte negustorilor. „Iosif și-a adus aminte de visurile, pe cari le visase cu privire la ei”. El doria să afle noutăți despre tatăl său și despre Benjamin, și să constate dacă frații lui mai erau tot atât de geloși și de cruzi cum fuseseră când eră el tânăr.

4. Deci Iosif le-a zis: „Voi sunteți iscoade: ați venit numai ca să cercetați locurile slabe ale țării”. Iar ei au spus: „Suntem oameni de treabă, robii tăi nu sunt iscoade... Noi, robii tăi, suntem doisprezece frații, fii ai aceluiaș om din țara Canaan; și iată, cel mai tânăr este azi cu tatăl nostru, iar unul nu mai este în vieță”.

5. Iosif a zis: „Iată cum veți fi încercați... Nu veți ieși de aici până nu va veni fratele vostru cel tânăr! Trimeteți pe unul din voi să aducă pe fratele vostru; iar voi rămâneți închiși. Cuvintele voastre vor fi puse la încercare... Și i-a aruncat pe toți, trei zile în temniță”.

6. Însă apoi, Iosif s'a gândit că nu este bine să lase pe tatăl și mama lui, precum și familiile lor, să sufere din lipsă de alimente, deci și-a schimbat planul și a zis: „Dacă sunteți oameni de treabă, să rămână unul din frații voștri închiși în temnița voastră; iar ceilalți plecați, luați grâu ca să vă hrăniți familiile, și aduceți-mi pe fratele vostru cel tânăr, pentru ca vorbele voastre să fie puse astfel la încercare și să scăpați de moarte”. Și așa au făcut”.

7. În timpul celor trei zile cât frații lui Iosif au stat în închisoare, s'au gândit cât de răi fuseseră. Ei își ziceau: „Suntem vinovați fiindcă nu am ascultat de Iosif când strigă și ne rugă să nu-i facem rău. De aceea a venit asupra

noastră necazul acesta”. Ei începuseră să înțeleagă însemnătatea versetului de memorizat din această lecțiune.

8. „Ei nu știau că Iosif îi înțelegea, căci vorbiă cu ei printr'un tâlmaci. Iosif a plecat la o parte dela ei, ca să plângă. În urmă s'a întors, și le-a vorbit; apoi a luat dintre ei pe Simeon” fiindcă el fusese acela care condusese totul în a-i face rău.

9. „Iosif a poruncit să li se umple sacii cu grâu, să pună argintul fiecăruia în sacul lui, și să li se dea merinde pentru drum. Și așa s'a făcut. Ei și-au încărcat grâul pe măgari, și au plecat.

10. „Și unul din ei deslegându-și sacul, ca să dea de nutreț asinului său într'o ospătărie (han) văzû argintul său, și iată că eră în gura sacului. Și zise fraților săi: „Argintul meu mi se dete înapoi, și iată-l în sacul meu!” Și inima lor leșină, încât ei se cutremurară foarte, zicând unul către altul: „Ce este aceasta ce făcû Dumnezeu cu noi?”

11. „S'au întors la tatăl lor Iacob în țara Canaan, și i-au istorisit tot ce li se întâmplase”. „Când și-au golit sacii, iată că legătura cu argintul fiecăruia eră în sacul lui. Ei și tatăl lor au văzut legăturile cu argintul și s'au temut.

12. „Tatăl lor Iacob le-a zis: „Voi mă lipsiți de copii: Iosif nu mai este, Simeon nu mai este, și voiți să luați și pe Benjamin. Toate acestea pe mine mă lovesc!” După aceea zise: „Fiul meu (Benjamin) nu se poate pogori împreună cu voi; căci fratele lui (Iosif) a murit, și el a rămas singur; dacă i s'ar întâmplă o nenorocire în călătoria pe care o faceți, cu durere îmi veți pogori perii mei cei albi în mormânt”.

Harmonium
dela casele cele mai mari din Germania: Brüning și Bongardt, Barmen, livrează cu preț original în rate, GUSTAV NIKESH, Rannichergasse 5a, Sibiu. La cerere se trimete catalogul.

Anunțăm că pe viitor adresa fr. Ștefan Demetrescu va fi în str. Labirint, 116.

Strecurându-se o greșeală în lecțiunile majore pentru trimestrul al doilea, rugăm ca la lecțiunea din 7 Aprilie să se cetească anul 1063, în loc de 1600.

Intrebări

La cari Cetitorii revistei „Curierul Misionar”, sunt rugați să caute răspunsurile în Biblie și să ni le trimeată.

136. Cărui împărat fiindu-i frică a făcut pe nebunul zgăriind porțile?
137. Care om a murit nefiind botezat, și va fi mântuit?
138. Cărui împărat i-a plăcut lucrarea pământului?
139. Cine a bătut o cetate și apoi a presărat sare peste ea?
140. Cine ajunsese frate cu șacalii, și tavarăș cu struții.

Aceste întrebări au fost comunicate de: Gh. Agape, Const. Dascălu, Vaciița Al. Bălașa, Ion Mânzâteanu.

Răspunsurile

La întrebările din „Curierul Misionar” No. 1 (1928).

121. Mica 1, 8.
122. 2 Regi 11, 21.
125. 5 Roisi 28, 25; 5 Moisi 26, 19.
124. 1 Moise 14, 14.
125. Ezech. 27, 24.
126. 2 Cron. 26, 19.
127. 5 Moise 4, 11.
128. Isa. 22, 15. 17. 18.
129. 2 Sam. 1, 25.
130. Zah. 14, 8.

Au deslegat 10 întrebări: E. Săvescu, Al. Păscutu, M. și N. Puțureanu, Gh. Rujoiu, N. și V. Nițescu, N. Brison, G. Mihailov, M. Crăcănescu, I. Văcaru, Gh. Tolan, I. Stăncălie, I. Gola, Al. Puținichici, O. Stoicea, A. Modreanu, S. Imre, S. Victor, A. Vasilescu, D. Iuliana, Al. și Rîja Frâncu, M. Mihăilescu, G. Juravle, A. Manicatăde, P. Mihăilescu, F. Cojjan, I. Talpiz, E. Oniță, Al. Agape, D. Oae, C. Halunga, R. Dobre, Z. Moroșanu, Gh. Pârnu, M. Mirescu, N. Nechifor, I. Hârceag, A. Măgureanu, M. Dinulescu, St. Mateiași, I. Mihăilescu, I. Grigore, I. Ciolac, W. Dinulescu, Al. Lupastian, M. Mărăcine, I. Mazilu, F. Morărescu, T. Stănescu, Gh. Grassu, V. Iacobovici, Th. Bujor și C. Busuioac.

Au deslegat 9 întrebări: D. Dima, I. Petraș, M. Ban, F. Stănescu, Al. Ciolan, A. Oacheșu A. Grasu, I. Bistriceanu, N. Tatu, Selter Carl, I. Roșioru, T. și V. Gavrilescu, Gh. Mocanu, M. Ionescu, E. Poinar, Gh. Șerban, A. Popovici, Natalia Agape, Neculă Agape, T. Fusescu, Gherase Gh. și S. Burcea,

Au deslegat 8 întrebări: M. Puținichici, F. Apostolescu, I. Mănăilă, I. Codreanu, Gh. Haidas, S. și L. Băbeanu, Gh. Măldăeanu, I. Tănjeală,

V. Bălbăe, I. Danci, Gh. Agape, S. și N. Popa, I. Pană, N. Albu, V. și I. Tudor, St. Mazilu, T. și Al. Bogdan, I. Grigorescu, J. Müller, Olga Vasiliu, T. Draguloiu și V. Vasile.

Au deslegat 7 întrebări: I. Drăgomir, S. Unlea, N. Popescu, I. Ivașca, V. Doma, Gh. Amarandi, S. Nicolai, S. Domnica, I. Dănilă, I. Cruceanu, E. Suhoane, F. Cernăuțeanu, M. Dimnicuc, F. Bojescu, Gh. Petre, S. Bujenifa și M. Ioan.

Au deslegat 6 întrebări: M. Dopinescu, N. Dima, Șt. Albu, R. Manole, N. Pârlea, I. Coma, J. Păscaru, V. Ozareșliuc, A. Hrihorșliuc, N. Gogoș, G. și A. Steblea, G. Podoriu, A. Toma, I. Nicola, F. Mihalcion, Gh. Bujenifa, E. Vlădescu, S. Ieremia, C. Zaidel, E. Constantinuescu și V. Bucuroiu.

Au deslegat 5 întrebări: A. și E. Făurescu, C. și N. Dobre, C. și I. Nica, A. Beșliu, I. Stănculescu, Marin și Maria Dumitrescu, P. Dumitrescu, A. Ciocărlan, F. Spiridon, I. Cosma, P. și C. Petraru, C. Tănase, S. Boboceia, M. Constantinuescu, D. Garofina, Ioan Burliescu și Traian Constantin.

Au deslegat 4 întrebări: C. Stan, Al. Poinar, D. Toma, I. Poenaru, S. Uța, S. Cârnu, A. și M. Oneafă, D. Mazilu, S. Șihalcea, Gh. Felia, M. Covrig, G. Spulber, D. Pârlea, Gh. Saio, D. Priscure, F. Albișoru, R. Haită, H. Belu, Gh. Dragomir, A. Ștefănescu, A. Trif, I. Agape și P. Cosma.

Au deslegat 3 întrebări: Caiina și Costică Oacheșu, L. Fudulu, F. Dănilăscu, C. Tudor, Gh. Palaloga, I. Monea, R. Mazilu, T. Catargiu, P. Panălescu, Al. Chirică, N. Dăscălescu, N. Urda, Gh. Edu, P. Agape, N. Martiș, G. Halanca, N. Firlea, I. Ghifă, și M. Scumpieru.

Au deslegat 2 întrebări: I. Mateiași, Gh. Velicu, V. Butnaru, V. Tiron, S. Fiostein, Corneanu Titu și Șt. Gavrilă,

Au deslegat o întrebare: S. Sturza, D. Oprea și Florica Dumitrescu.

Necrolog.

Sora Ana D. Ilinoiu, în etate de 31 ani, membră a comunității Craiova, a fost chemată de Domnul la odihnă pe ziua de 2 Decembrie 1927.

Credințioșia ei, ne face să sperăm a vedea pe noul pământ.

Fratele Radu Tănase în etate de 41 de ani, aparținând comunității Sinaia, a adormit în Domnul în ziua de 23 Noembrie 1927.

Rămânând statornic până în ultimele clipe din viață, credem să-l putem vedea în ceata celor vii pe noul pământ.

Vlad Mocanu.

Sora Elisabeta G. Nistorescu, membră a comunității Băicoiu, în etate de 19 ani, a fost chemată de Domnul la odihnă în ziua de 6 Decembrie 1927, în tot timpul vieții, în orice împrejurare, a rămas alături de Isus.

Sperăm s'o vedem pe noul pământ. Ploesti. S. Ștefănescu.

Cu durere anunțăm veslea că fiul fratelui Ioan Trașcă, anume Dumitru I. Trașcă, a fost chemat de Domnul la odihnă pe ziua de 8 Noembrie, 1927. Sperăm să-l vedem la Imlia Inviere. C. M. Trașcă.

Fr. Iorgu Amarui, în etate de 42 ani a fost chemat de Domnul la odihnă, pe ziua de 17 Ianuarie 1928.

Sperăm să-l vedem pe pamântul cel nou. N. Alexe.

Sora Niculina Culman în etate de 64 ani, membră a comunității Câmpina, a adormit în Domnul pe ziua de 20 Ianuarie, a. c., noi rămânând însă cu speranța de a o revedea la Invierea dreptilor. S. Ștefănescu.

Fr. Gh. Ionescu, a adormit în Domnul pe ziua de 30 Ianuarie 1928, lăsându-ne totuși speranța de a-l revedea la ventrea Domnului. Alexandria. C. Florescu.

Micul copilăș Ioan, în etate de 4 ani, înainte de a fi încetat din viață a cerut să i se citească Ps. 1. și apoi, mângâiat de cuvintele sfinte, a fost chemat de Domnul la odihnă.

George Oreșciuc.

Sora Elisabeta I. Arcuș, din com. Dorobanți în etate de 56 ani, s'a repauzat în Domnul pe ziua de 25 Februarie 1928. Sora fusese dintre primii membrii ai acelei Comune. N. Alexe.

Sora Anca I. Totolan, după o viață prin care a arătat credințioșie, în ziua de 8 Martie 1928 a fost chemată de Domnul la odihnă până la venirea Sa, când sperăm să o revedem. Cervenia. C. Florescu.

Cu multă durere anunțăm că în ziua de 2 Martie 1928 a încetat din viață sora Maria Manchin, soția fratelui predicator Manchin, din Arad. Dela vârsta de 16 ani de când a primit botezul și până în clipa morții, ea a stat neclintită lângă Domnul, care chemând-o acum la odihnă, sperăm că o va scula la prima inviere a celor drepti, când toți dintre noi, dacă vom rămâne credințioși, o vom putea revedea.

P. H. Hermann.

Fr. Andrei Stoican, de 77 ani, membru credințios al comunității București-Nord, a fost chemat de Domnul la odihnă, pe ziua de 9 Martie 1928.

Sperăm să-l vedem la prima Inviere. D. Paraschiv.